

Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

Mathiesen, Sigurd.; Sigurd Mathiesen.

Satan som sejrer : drama i 5 akter

Kristiania ; København : Gyldendal, 1910

129 s.

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130022508963

SIGURD MATHIESEN

SATAN SOM SEIRER

SKUESPIL I 5 AKTER

KRISTIANIA OG KJØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1910

SIGURD MATHIESEN

SATAN SOM SEIRER

DRAMA I FEM AKTER

KRISTIANIA OG KJØBENHAVN
GYLDENDALSKE BOGHANDEL
NORDISK FORLAG

1910

Copyright 1910
by Gyldendalske Boghandel
Nordisk Forlag

CENTRALTRYKKERIET KRISTIANIA

PERSONERNE:

BEN RADSCHI, bademester, instrumentmager, kobberstikker og okkultist.

KIRSTEN, hans kone.

IRMA, deres datter, omkring 17 aar.

SAMAEL, deres søn, 15 aar.

SATELLITA, yngre datter, omkring seks aar.

KATHARINUS DORPH, trælasthandler.

KAREN DORPH, hans hustru.

LIV, deres ældste datter, Irm a s jevnaldrende.

EYVIND, deres søn, omkring 24 aar, ingeniør.

KONSUL BRITTER.

SIGFRID, hans eneste søn, E y v i n d s jevnaldrende, billedhugger.

MUSLING, læge.

HERSLEB, residerende kapellan.

FRU WEISE, asylbestyrerinde.

EVEN LOFT, bonde.

MAM HANSEN.

NORMA og THOR, balgjæster, piger, tjener o. s. v.

Handlingen foregaar i en norsk kystby ved nytaar og i løbet af 24 timer — fra den ene dags skumring til den anden. I vor tid.

I og II akt umiddelbart efter hinanden første kvæld. Slutningen af III og begyndelsen af IV akt samtidig næste. V akt efter en halv times forløb.

I AKT

Kurstedsdirektørens villa, som bademesteren bebor om vinteren. Et stykke udenfor byen paa en bakke, hvorfra vid udsigt over fjorden og havet.

Radschis dagligstue, tarvelig og sparsomt møbleret. Et nøgent træbord, hvorpaa et par smaa medisinflasker og en bog foran en slidt chaiselongue. En komode og nogle pindestole er værelsets øvrige bohavede. Et par stik paa væggene — af gammeltyske byer — og et maleri af Lucifer.

I Skumringen. — Man hører nordensnoens ilinger om huset.

MAM HANSEN (ind fra venstre, sætter en potetessæk og et repeterur fra sig i en krog): Uf — fy for ei lei lugt her er da. Sæt op et vindu, mam Radschi — jeg trur, jeg daaner.

KIRSTEN (efter, ivrig beskjæftiget): Aa, her er saa frøgteli' kalt, De, alligevel . . . Men sæt Dere naa ner saalænge, saa skal nok jeg . . . Og mangfoldig tak for potetessækken. Aaja, den kommer vel med, kan Dere tru. Men saa sæt Dere naa ner, mam Hansen. Aa er det for no'e snak, sir jeg? — sæt Dere bare ner og faa en taar kaffe i al tarvelighed. Er saa sjelden at se folk her saa.

Aaja, mand min er saa romantisk af sig, ved De. Vi bor saa langt undaf byen. Saa altfor langt fra

menneskene, De. Aajavistja. Men saa bor vi jo ogsaa gratis her da. Om vinteren. I direktørens egen fine sommervilla, De. Han sætter jo mand min saa høit. Aa saa fært høit au, ved Dere. Men her er blaasendes nok gudbedre. Hele havet staar jo lige ind. Her er regnveir og sprækker overalt. Huttetu, som her kan drive ind . . . Især i slig kulde som nu. Og sligt uhyggeligt, reint stillestaaendes maaneskin her kan være . . .

MAM HANSEN: Aa sir Dere — maaneskin?

KIRSTEN: Ja akkurat — maaneskin, sir jeg. For jeg har set mangent et maaneskin baade paa land og i by, jeg. Mellem høie, gamle husgavler og haver dernere i Tyskland, da mand min arbe'd' som mester-svend, skjønner Dere . . . Da han lærte dettene hersens konstværket sit . . . Dette kobberstikkeriet, skjønner Dere. Aaja, jeg har jo vort ude, jeg ogsaa. Omend-skjønt jeg traf ham herhjemme en mainat . . . Aaja — det er helst ikke værdt at snakke om, tænker jeg. Men det var maaneskinnet, De. Aldrigen har jeg set noget saa uhyggelig levendes af det som her. Aa, det kryber ligefrem ind i krogene, mor. Selv de mørkeste. Og ser og tier stille. Ja, det er rent vidaabent og spøgelsagtigt allesteder. Og da er det jo ikke netop saa godt for mig, som er saa alene, nei . . . (tuder).

MAM HANSEN: Uf, ta da ikke saa paa veie, mam Radschi. Dere gjør mig helt fælen.

KIRSTEN (tørker øinene i forklæsnippen): Aa ja ja — bare en ikke tænkte saa mange slags tanker . . . Men vent lidt, skal Dere selv faa se . . . Og naar jeg faar lagt ungerne, kan Dere tru, jeg kjender mig saa besønderlig alene i alle disse store, tomme stuerne. For hæhæ — her er jo ikke meget af direktørens fine bohæve her. Nei, det staar mestendels paa loftet — uden det tunge eiketræskabet der da, som ikke er til at løfte . . . Aaja, jeg snakker jeg . . . (tænder spritapparatet, hvis blaalige flamme søger gennem skumringen, og sætter kaffekjedlen over).

MAM HANSEN (gysende stille): Ja, her er jo noget langt ude og ødslig, synes jeg.

KIRSTEN: Ødslig? — Haaja. Det er jo ikke alle folk, som har raad til at bo i villa heller. Og gubevars — min mand er bademester ganske vist. Om sommeren da. Og han tar mod reparation af lidt af hvert om vinter'n. Af baade violiner og klokker og brilleglas og sligtno' . . . Gubevares De. Og uret Deres skal ogsaa bli præcis istandgjort efter bedste skjøen. Det kan dere forlade Dere paa, mam Hansen. For deri er han en ren mester. Men egentlig saa er han naa kobberstikker da. Men det har dem jo ikke no' forstand paa her i byen. Aanei, og med syv barn, ser Dere . . . Aaja, det kan jo sommetier bli lidt formøe af Vorherres velsignelse ogsaa . . .

MAM HANSEN (surt): Ja, jeg har naa bare de to, jeg. Hans og Stina.

KIRSTEN: Dere kan nok være løkkelig, mam Han-

sen. Som sidder saa godt i det. Saa flink en mand og altingen.

MAM HANSEN: Aa, løkkelig blir en naa vel aldrig i denne verden.

KIRSTEN: Aanei — det er jo ikke altid mængden, det kommer an paa heller. Se, der skulde en jo tro, at trælasthandler Dorphs sad saa grusst i det. Og saa sir folk, det er bare fanten og fillerne, De.

MAM HANSEN: Aaja, skinnet bedrager, mor.

KIRSTEN (sagte, listig): De sir, gamle konsul Britter skal ha laant ham penger. Og naa kan han ikke betale tilbage, sir de.

MAM HANSEN (lurt): Er vel derfor Dorphs holder bal ikvæld, kan jeg tro?

KIRSTEN: Jøsses da — datter mi', Irma, skal med til det. Aaneineisan. Jeg skulde heller ikke klage, hvis det ikke var dette hersens fantasteriet, mand min driver paa med.

MAM HANSEN: Aa er det da?

KIRSTEN: Nei, ved Dere hvad, mam Hansen, la vær og spil saa uskyldig. For det snakker jo hele byen om. Om hanses mangfoldigheder.

MAM HANSEN: Naada — har vel hørt et ymt om det. At han skulde være noget sær af sig i visse maader.

KIRSTEN: Saa, det har dere. Aaja, det kan jo være rigtignok. Han er jo ogsaa udaf god familje. Bormestersøn, mor. Og studeret ogsaa. Men saa vilde han jo være konstner. Og det løner sig jo slettesikke, skjønner Dere. Gud skal vide, hvad jeg har lidt . . . I alle disse aarene, siden Irma blev født. Og naa skal snart Samaël til konfromation. Og jeg ved sandelig ikke, hvor jeg skal ta bukserne fra.

MAM HANSEN (med en stram mundrynke): De sir ellers i byen, at manden Deres nok ved, hvem han holder sig til i slige tilfælder?

KIRSTEN: Hæ, saa det sir de. Aaja, byen er fuld ud af sladder, ved De. Men ikke for det — jeg er selv mangelstid bangens for min forstand . . . At den ikke skal briste . . . Min barndoms tro og lære . . . Slig, som han lægger ud. Aaja, Dere er en forstandig og kristelig kone, mam Hansen . . .

MAM HANSEN: Jeg tror, det er af det onde, mam Radschi. Dere skulde probere paa at snakke til præsten Hersleb. Det er en pæn og folkelig mand, som har ordet i sin magt. Aa er det for en flaske, som dér staar forresten?

KIRSTEN (snappende efter veiret): Aa det . . . det er bare en af hans miksturer det. Dem, som han blander sammen for evigheden — han kalder det.

MAM HANSEN: Hm. Jeg kjendte jo ei besønderlig lei lugt, da jeg kom . . .

KIRSTEN: Aanei, den kommer nok fra mange flere. Der er Venusparfume og Absinthether og Helvedessaft eller hvad han sir . . . Aaja, aaja — det grøsser i mig mangelstid for alle hans titulaturer og fremmedord, Dere. Aaja, jeg var ung og letsindig, De, da jeg tog ham til ægte. Vidste nok ikke, hvad der skulde komme. Men hyss — la' mig lye? — Her er saa stille naa. De smaa sover alt, og de andre er ude. Nei, se bare, saa maanen lyser ødslig stor ikvæld . . .

Nei, det er ingenting med de flaskerne der. Men kom bare og se salen herinde. Der har han den store stjernekekikerten sin, som han kan se Jupiter i lissaa tydelig som ei baanerompe. Han har selv slift glaset til den. Det tog sandeligen fem aar utav hans liv. Aa herregud Dere. Han sysler med saa møe rart. Baade med astrologi og kemi og hvad det naa alt-sammen heder. Det er reint underlig at tænke sig til, Dere. Især i sligt maaneskin som ikvæld . . .

De lister sig sagte hen. *Kirsten* skyder rulledøren tilside i baggrunden, hvorigjennem man ser ind i et stort, hviddunkelt maaneskinsrum. — Et øieblikks taushed.

MAM HANSEN (kiger nysgjerrig ængstelig derind): Uf, jeg blir helt fælen. Hau — hvad var det for skrig?

KIRSTEN: Aa, bare lille Satellita, der vaagned . . . Vent et øiensblik (ind til høire).

MAM HANSEN (viger tilbage): Satellita — det var da et ukristeligt navn. Uf! det er at paakalde djævlen. O, herre Jesus — vær nær hos mig i denne stund!

SAMAEL (stormende ind fra venstre): Er mor her?

MAM HANSEN: Jer mor er nyss gaat ind . . . dér-ind (peger mod høire med en stiv finger).

SAMAEL: Det var fanken. For jeg skulde ellers ha sydd buksestropperne i.

MAM HANSEN: Herregud, som han bander . . . Aaja, hvad skulde han vel ellers lære udaf en saan far . . .

KIRSTEN (ind igjen): Er du naa endelig der, din for-gjortade onge. Aa er brødet henne, jeg sendte dig efter, Sam?

SAMAEL: Bager Olsen sa, vi kunde ikke faa mer paa kredit.

KIRSTEN: Sa han det? sa han det? — Saa hils den forbandede melvom af en bager og si ham, vi skylder ham gudværeløvet ingenting. Eller næsten ingenting. For de tre kroner og halvfjerds øre skal jeg selv klare til at faa betalt. Forstaar du det?

SAMAEL: Ja, mor, men stropperne . . . Buksa holder paa at gli af mig.

KIRSTEN: Stropperne, hæ. Aa vent til imorgen. Gaa ind og læg dig, gut. Hvad skal du ogsaa renne ude efter?

SAMAEL: Jamen, de andre gutterne er paa isen. Og saa sligt maaneskin. Og klokka er heller ikke saa mange.

KIRSTEN: Virr'u naa ind og lægge dig. Altid saant tøv med dig . . . De andre og isen. Hæ, som det kommer dig ved. Virr'u bare se at pakke dig, din slubbert (jager ham ind til høire). Aa herregud — Dere kan ikke sætte Dere ind i, hvad jeg har at staa i, mam Hansen. Hvert eneste levendes øieblik noe. Der er ongerne. Og der er mand min, som kommer trækkendes med alle disse fornemme menneskene sine. Snart den og snart den. Og saa er det . . . Og det er det værste . . . Nei jeg kan ikke fortælle det . . . Hun, som er blit ved at vanke her i det sidste . . . Saa svært endda, skjønt hun før bare var Irmas'es veninde. Den fine frøken Dorph, Dere. Som passer kemien, sir han. Hanses kemiske brud, som han sir . . . Men hyss — der er han.

Ind fra høire træder *Radschi* fulgt af *Eyvind*.

RADSCHI: Naa, du har det mørkt, mutter?

KIRSTEN: Du forlangte kanske, at jeg skulde skabe lys ogsaa. Ved siden af alt det andre.

RADSCHI: Neinei, jeg forlanger slet ingenting mer. Af dig ihvertfald.

KIRSTEN: Saa. Hm. Sid ner, mam Hansen. Nu koger kaffen.

MAM HANSEN: Tak. Ellers tak — jeg tror helst, jeg maa hjem.

KIRSTEN: Tøv, kaffen er jo færdig (hen ved apparatet).

MAM HANSEN: Tak, men jeg er ellers et kristent menneske. Jeg nyder aldrig kaffe i vantro selskab med et blik til R. og E.)

RADSCHI: Hvad ønsker De forøvrig?

KIRSTEN (hastig indskydende): Det er naturligvis reputeret, som er gaat istaa.

RADSCHI: Naa saa. Ja, det skal bli færdigt imorgen middag.

KIRSTEN: Og saa se her, hvad hun er kommet med for presentsforæring. Se bare — en hel skjæppe fuld utav gode poteter.

RADSCHI: Saa, det har hun. Ovenikjøbet. Javist skal jeg være billig, madam Hansen. Det behøver De ikke at ængste Dem for. Jeg skal saamænd istandsætte Deres urværk aldeles gratis, hvis det er det, De ønsker (koldt rasende): Komplet gratis, forstaar De? — ifald de bare tar Deres potetessæk med Dem og gaar.

MAM HANSEN: Hnæi . . . Var da ikke saan ment heller. Tænkte bare, at . . . at det kom vel med. Her er jo mange munde. Og min mand tjener jo ganske bra som snikker. Og poteterne har vi jo lissom givendes da. Af den vesle jordflekken vores. Og præsten, hm, han mener jo. at ligesom I ville, at de andre skulle gjøre mod Eder . . .

RADSCHI: Javistja. Det er jo en skjøn sætning, præsten der har lært Dem, madam Hansen. Men den

er saare upraktisk. Derfor foreslaar jeg nu alligevel, De tar potetessækken paa ryggen igjen. For jeg kan sagtens ikke by Dem det tilbørlige vederlag.

KIRSTEN: Hæ — gjør du kanske ikke klokka istand? Og mad i huset trænger vi da for fanken.

MAM HANSEN (sukkende): Herrejesus — aa en maa høre, De . . . Hva der er gjort i den redeligste hensigt.

RADSCHI (overfor hende): Ja, nu har jeg nok af baade Dem og Deres redelige hensigt. Jeg har tilstrækkelig længe set Dem lure om mine døre for at aflytte husets hemligheder. Se nu bare til at komme bort baade med Deres potetessæk samt Deres hellige urværk. Jeg gjør det aldrig istand.

MAM HANSEN: Jøss — ja, jeg skal nok gaa . . . Det kan Dere fortrøste Dere paa.

KIRSTEN (samtidig): Er du reint spænna gælen naa igjen? (tuder). Vi' du reint ru'nere os? Vi' du vise snille folk døra, du, og stænge os heilt ude fra hver gunst og godhed?

RADSCHI: Aa, godheden er altid saa relativ her i verden. Hvad der er godt for dig og ungerne, er ikke altid godt for mig.

MAM HANSEN (tar klokken og potetessækken under armen): Der staar skrevet: Du skal ikke puste længe i de ugudeliges pauluner. Pføi. Nu gaar jeg ogsaa. Og Gud naade Dere, mam Radschi — for dette tar en farlig ende . . . Det sir naa jeg.

RADSCHI (aabner døren): Ja, bare se og kom hurtigst mulig ud uden flere unødige bibelsprog, er De venlig (smelder døren haardt igjen).

KIRSTEN (tudende): Aa, jeg forbandede skabning, som ægtede dig. Ja, du kan nok hovere og trodse Vorherre, du . . . Men tænk paa barna og mig. Aa Herrejøssenam . . . hvad skal der vel bli af os? — Ikke madsmulen i huset. Nægtet brød hos bageren ogsaa. Aa tror du ikke, jeg er lige glad med, hvem af de fine herrerne, du har med dig. Men slig er det naa. Og du vil ikke bestille noget længer heller. Før —

RADSCHI: Nei, det er ondt — i øieblikket.

KIRSTEN: Ja, men os kan du gladelig se sulte. Og det er godt. Godt for dig, det.

RADSCHI: Ikke alt arbeide er godt heller. For hvad hadde jeg vel opnaadd med den reparation? — Jo, bare at den øientjenerske hadde forbandet mit arbeide som et satansværk siden. Baade for præsten og hele menigheden. Nei, hun vilde bare ha det billig, hun. Derfor kom hun slæbende med sin pose poteter. Hvorfor gik hun ikke til en urmager med faste priser?

KIRSTEN: Ja, men saan er jo verden, Ben. Saan er naa menneskene engang. Aa, herregud, at du ikke forstaar det. Saa var vi jo ovenpaa.

RADSCHI (stille): Kirsten, det lærer jeg aldrig.

KIRSTEN: Det er sandelig ingen, som kan gjøre istand som du. Du kan faa violiner til at synge med

sin gamle tone. Du kan faa urværker til at slaa, som ikke har slaat i hundrede aar. Det kan du. Gud ved, hvor du har den gave fra . . . Og saa føiser du folk ud af dørene bare. Nei, si du ikke vil, du. For det er sandheden.

RADSCHI: Nei, saa vil jeg ikke da (beroligende, lægger haanden paa hendes skulder). Kirsten — hvad jeg kan gjøre for dere, vil jeg jo. Vent bare. Snart trænger vi ingen mere. Han den store bygmester vil nok hjælpe os . . . Hiram.

KIRSTEN (ryster haanden væk): Aa, kan du ikke holde op med det præket. Det har jeg snart hørt i tyve aar nu. Men jeg ser ingen Hiram hverken her eller der. Og hjælpen er ogsaa langt borte.

RADSCHI: Der kommer snart bud til os, Kirsten. Men hvor er Irma? Ikke kommet endnu?

KIRSTEN (rapt): Aa, du ved nok, at før nytaar har de travlt med hattepønten. Og imorgen er det jo nyt-aarskvæld. Ja, havde jeg ikke hende, gik det nok pokkern ivold. For det skal du vide, at hele hendes forrige maanedsløn gik med til kul og ved (over mod høire).

RADSCHI (med et resigneret suk): Ja, jeg ved, du er født til at spolere mit livs inderste mening. Men det lykkes dig ikke, Kirsten. Det skal ikke lykkes dig. For endnu lever Lucifer, den trodsige morgenstjerne.

KIRSTEN (stamper i gulvet): Og endnu lever jeg. Naa ved du det. Og det skal ha slut paa denne maaden.

RADSCHI (koldt): Styr dit raseri, menneske. Du er jo en meningsløs egoist. Ser du da ikke engang, hvordan jeg lider?

KIRSTEN: Lider? — højevist. Egoist? — hønaa lad vær' og brug saa mange fremmedord, din indiot hadde jeg nær sagt, saa forstod vi dig bedre. For du maa ikke tro, at det hjælper stort paa armoden heller.

RADSCHI (retter paa sine blaa snebriller): Nu er det nok. Du tar ingen hensyn til mig. Følgelig ikke jeg længer til dig heller. Du kan tro og synes og mene om mig og mit, hvad du vil. Jeg gaar mine egne veie, som du ikke kan forstaa. Nei, som du aldrig her i livet skal forstaa. Gaa du din vei. Men gaa ud af dette rum, hvis luft du forpester.

KIRSTEN (graatende): Ja, jeg skal nok gaa . . . Skal nok gaa . . . Aa, du er ond, er du. Det er ikke for ingenting folk sir, du har hengit dig til den lede. Aa, jeg ved mere end du tror, jeg . . . Jeg mærker nok luften derinde i spøgelsesrummet dit. Her sker farlige ting. Det kan du være vis paa.

Aa, jeg stod derinde (peger hemmelighedsfuldt mod baggrunden) . . . engang for et par dar siden . . . Og jeg kjendte der var nogen tilstedes . . . En vis, ond herre, som du tjener . . . I de svarte nattetimer . . . Og jeg bad til Vorherre for dig ogsaa . . . For din sjæl . . . For os alle, allesammen. Men det var, somom ordene stivned paa

læberne mine. Og da vidste jeg, hvad du var for én. Og med hvem du holder dig. (gaar).

RADSCHI: Gaa kvinde! (synker træt ned paa en stol med haanden for øinene): Aa, bare man ikke var født med alle disse feminine hensyn. Bare man eiede sig selv . . . Aa, hvor rig man da turde være (reiser sig og gaar op og ned). Og min mester forlanger netop slige rige, skønne mennesker. Vi skal frit turde aande og bevæge os over denne herlige, sollyse jord. Stolte skal vi gaa over den. Ubesværede. Det er just det ny evangelium. Vi skal ikke ha al den gammeldagse bagage at slæbe med. Af fordomme og besværlig moral. Vi skal eie skjønhedsglæden i os som en bævende morgenkilde. Og alt det ydre skal ogsaa tilhøre os. Guld og diamanterne. Intet skal vi nægtes. Vi mægtige mennesker, vi fødte suveræner . . . Og saa føle, at paa et eneste jammerligt punkt brister alt. Føle sig fattig for en gammel forpligtelse, som er indgaaet i et utilgivelig letsindigt øieblik. Neineinei — naar jeg da aldrig videre?

EYVIND: Du mener dit ægteskab staar dig iveien?

RADSCHI: Jeg mener snart, jeg selv staar mig iveien. Jeg er simpelthen ikke brutal og modstandsdygtig nok. Jeg er ikke rigtig nogen mand. Forstaar du det. Men jeg er jo ogsaa født under Jomfruens forbandede tegn. Aa, mit horoscop har fortalt mig alt med skjæbnesvanger tydelighed. Mit liv fra barndommen af og til idag, da jeg er gift og har syv

barn . . . Og det blev stillet for 20 aar siden i Paris af min store østerlandske mester.

EYVIND: Ja, du har jo vist mig det.

RADSCHI (i underlig ekstase): Nei, det har ikke løiet, nei. Alt var lovlig decideret. Selv mit temperament blev saa nøie bestemt. Vandmanden stod lavt paa himlen i Skorpionens tegn. Og se, om ikke de forbandede forpligtelser har forfulgt mig trods min letsindighed . . . Se bare, om jeg ikke hadde kunstnertrang og hang til dans og kvinder. Vandrelyst og alt, hvad folk ellers kalder for uregelmæssighed. Eller for kunst, ifald man seirer. Ifald man var født under andre og lykkeligere stjerner. Men forpligtelserne forfølger mig imidlertid paa dette plan. Aa, jeg skulde blot være født ligesom du under Løvens tegn. Men du er desværre ogsaa født noget lovlig sent i den maaned.

EYVIND (stille og stærkt): Men Sigfrid, jeg talte om, er født midt under Løvens tegn. Ham, søn af konsul Britter, du ved nok. Den blonde billedhugger med de brændende astraløine.

RADSCHI (fraværende): Javel, hvorfor kommer han saa ikke? — du er ingen videre ivrig adept. De tolv disciple gjælder det jo om at skaffe. Trettentallet for evokationernes skyld. Og nu har jeg jo her et prægtigt isolationslokale. Her er virkelig ogsaa saa mange mærkelige mennesker i denne vintermørke by. Her er

jord for okkultismen . . . (stirrer pludselig paa ham). Hvorfor kommer saa ikke din ven?

EYVIND: Det er kanske taabeligt af mig . . . Men det er nu engang saa. Hør her — da jeg forrige dag traf Sigfrid og jeg lovte at bringe ham hid, da var jeg saa langt fra at bli overkjørt af toget. Akkurat en haandsbred fra døden. Men da laa nazaræerens navn lydløst paa læben. Og jeg angrede. Jeg præsenterede ham ikke. Jeg tilstaar — det var en øieblikkelig vekhed. Men han er nu engang min barndomsven. Og hvis han nu ikke har den fornødne, indre ballast — hvad saa?

RADSCHI: Naa, hvad saa? — Hvad skade har han vel af at tale med mig? (med haan). Har du kanske tat nogen skade paa din udødelige sjæl?

EYVIND (undvigende): Jeg ved det ikke saa bestemt . . . endnu.

RADSCHI: Du er ikke videre modig. Nei, du er jo ogsaa født sidst under Løvens tegn. Mod decensionen og overgangen. Hvorfor søger du mig da egentlig?

EYVIND: Det ved du jo.

RADSCHI (skummelt): Nei.

EYVIND (mumler): Irma.

RADSCHI (nikker fraværende): Ved det. Ved det altsammen. Og for hendes skyld har du studeret astrologi

og kabbala . . . Har du møisommelig keget ind i en alchymistisk og magisk verden, som du godmodige daare egentlig intet hadde at skaffe med.

EYVIND: Jo, jeg har . . . Jeg føler, jeg har . . . For det er skjønheden og sandheden, jeg søger.

RADSCHI (stolt): Søg endnu videre. Søg visheden. Stjernehimlens vished.

EYVIND: Men jeg ved ikke hvorledes . . . Der staar bare slig kulde fra din verden.

RADSCHI: Ja, kulde. Rigtignok. Det er koldt for det menneskelige bag stjernerne. Men din ven Sigfrid er modigere. Han er født midt under Løvens tegn. Paa hans himmel staar Vædderen lavt ved hans fødsel. Han eier en anelsesevne, der er større end vor. Aa, jeg ved alt. Hvad jeg da gidder at vide. Selv det, at du ikke vilde bringe ham til mig, vidste jeg.

EYVIND: Vidste du?

RADSCHI (nikker bare): Men han kommer. Kommer alligevel. Trods dine advarsler. For jeg har brug for ham just nu. Og jeg har sat mig i okkult forbindelse med ham. Jeg har hidkaldt ham. Gjennem mine telepatiske tankerækker. Og han er her om et øieblik.

EYVIND (farer sammen): Hyss — jeg synes virkelig, jeg hører trin udenfor? — Der ringer det sandelig. Skulde det virkelig være —?

RADSCHI (ud): Det er ham. (Om et øieblik ind med *Sigfrid Britter*).

SIGFRID: De maa virkelig undskylde, jeg trænger mig ind . . .

RADSCHI (kjølig): De er modig. Efter alt, hvad De maa ha hørt om mig.

SIGFRID (lyst leende): De maa nødig anse mig for den rene stortingskandidat heller . . . Jeg har da heldigvis en smule kritik. Og min ven her, goddag du! — har omtalt Dem i saa interessante farver, at . . .

RADSCHI: Det har han vel.

SIGFRID: Kanske jeg forstyrrer?

RADSCHI: Jeg lar mig aldrig forstyrre. Værsgod — ta plads. De er velkommen hos mig.

SIGFRID (sætter sig stærkt veirende): Tak.

RADSCHI: Ja, her dufter tilsyneladende mindre godt. Men de interesserer Dem maaske for kemien?

SIGFRID: Ganskevist. Men jeg kjender desværre saa lidet til den.

EYVIND (indskydende): Nei, Sigfrid er jo latiner — han læste ikke kemi til artium.

RADSCHI (med et smil): Skade. For den fortæller en meget om stofferne. Om den hele tilværelse. Lugt bare til denne flaske f. eks. Det lugter ikke godt?

SIGFRID (lugter): Nei. Med respekt at formelde som noget raaddent skidt.

RADSCHI (nikker): Javel. Men det er den gamle Venus-saft. Og se her — en liden draabe af denne flaske i skaalen. Et par af denne og af denne (tar forskellige flasker) . . . Og lugt nu — saa har De den lifligste violparfume.

SIGFRID: Ah, det var da vidunderlig deilig . . . Og forvandlingen i en slig fart . . . Det var da igrunden selsomt.

RADSCHI: Ikkesandt ja — selsomt? — For hvad værd har vel saa egentlig livet? — materien? — En bedragerisk flatterende duft, der forgaar . . . Et fjernt luftsyn, hvori vi synes at skimte byer, gader, mennesker og mening.

SIGFRID (interesseret): De mener — ?

RADSCHI: Aa, jeg mener kort og godt, at alting blot er et eneste stof. At aand og materie er det samme. Og at alt, hvad vi opfatter gennem vore sanser, kun er et bedrag. Selv skjønheden. Den legemlige skjønhed.

EYVIND (hastig): Aa, men lad mig saa faa glæde mig ved bedraget. Jeg foretrækker violparfumen for venus-saften.

SIGFRID: Nei, jeg foretrækker sandheden, selvom den stinker.

RADSCHI (ophidset): Intet stinker. Alt er blot tilsyneladende, venner. Der gives slet intet hæsligt eller skjønt. Godt eller ondt. Sandt eller løgn. Der gives kun ét. Herskelysten.

SIGFRID: Men den maa tøiles. Af hensynet til andre.

RADSCHI: Den maa bare lutres, saa man forstaar at bruge stofferne. Til gavn for sig selv. Derfor anraaber jeg morgnens søn. Lucifer. Eller satan, som de forbandede bæster kalder ham. Ja, just ham, som ingen kjender og ingen forstaar. Det menneskeliges ideal. Lysbringeren. Hin unge, mægtig stærke. Den bronsefarvede yngling — egoismens vældige princip.

For han eksisterer endnu. Trods al departemental udryddelse. Han er saamænd spillevende midt iblandt os. Ti hvad er vel egentlig satans væsen? — Synes I, han er absolut høikirkelig? — Nei, le ikke. Han er hverken grundtvigianer eller lutersk katolsk. Han er lumsk, far. Tilhører ikke noget parti. Og han gaar paa rov efter menneskesjæle. Sandtnok. For hvad er vel egentlig det gode, det sande, det skønne? — Har I det godt, I rigmandssønner? Eller jeg midt i min fattigdom? Har jeg vel mere nogen skjønhedslyst af det legeme, jeg saa for atten aar siden? — Og hvad er vel denne sandhed værd uden for mig? — Forgjængelighed altsammen. Aa, det burde være overflødigt at snakke om. For jeg vil i pagt med noget høiere end mig selv. Vil bryde staven over hvert skrevet og kristeligt efterlevet ord. Jeg vil sammen

med stjernerne, de astrale kræfter. Med de mørke straalere. Det guddommelige i mig selv.

Og der har menneskeheden søgt og søgt i adskillige aartusinder . . . Og kommet sig væk fra sig selv og sin egen personlige tilfredsstillelse . . . At leve sit eget ængstelige liv paa den fornuftige basis at forlange . . . Høirøstet endog forlange sin egen hellige eksistensret. Den — helt at kunne gi sig hen i øieblikkets ekstase.

For hvad er det vel egentlig han lærer, Nazaræeren . . . At gi en halv kjortel og en halv side til og la sig slaa. Og fordre halvt til vederlag. Nei, stop. Hver ung og stolt glæde vilde forgaa, om han fik ret. Lad os heller fange og fastholde morgenstjernens straalere. Den tindrende Venus. Bag godt og ondt.

(Maanen falder i dette øieblik ind paa et legemsstort billede af Lucifer, der synes levende. En bronzefarvet stærklemmet yngling med brændende øine og smilende mund).

SIGFRID (sidder hypnotiseret): Ah, der er han jo.

RADSCHI (med vagtsomme øine): Ja, der ser I ham. Lucifer — det menneskelige ideal, der klinger som en forløsende fanfare.

SIGFRID: Den aabenbarede skjønhed.

RADSCHI: Og sandhed. Det ydre og det indre i fuldkommen harmoni. Men se nærmere til — og han kan forvandle sig. Siden, hvis De har lyst, skal De faa andre ansigter af ham at kjende. Splinterny, hvori

De muligens vil finde ham hæsleg. Men hvori han ikke destomindre er ligesaa menneskelig nær.

SIGFRID: Ja, jeg kjender jo endel gamle afbildninger af . . . af Pan. Af stenbukken — det haarede, hornede uhyre.

EYVIND (ivrig): Aa, der er andre langt mer ondskabsfuldt mystiske. Et helt galleri.

RADSCHI (afbrydende): Saa, lad det være nok nu. Lad Deres første og sidste indtryk fremforalt være skjønt. Men jeg talte fornylig om mit horoscop. Jeg har gennemlevet adskillige kriser. Og jeg kunde være ligegyldig midt i al min nuværende elendighed, om det ikke var noget jeg frygtede. Og som jeg ingen magt har over. Den femte forfærdelige krise, der er istand til at ødelægge mig selv. Alt — mit liv og det hele. Men det maa overvindes. Med smerte.

IRMA (lydløst ind): Godaften far.

RADSCHI (ømt): Godaften, Irma . . . Du blev saa længe, barn? (slutter hende i favn).

IRMA: Kjære, jeg kommer jo tidligere end ellers. Klokken er jo ikke stort over seks. Men jeg er buden til Dorphs iaften. Liv kommer og henter mig. Har hun ikke været her?

RADSCHI: Nei, men her er andre?

IRMA (hastig hen): Eyvind? — du her? — Godaften du.

EYVIND (nervøst): Godaften Irma.

IRMA (stanser et aandeløst øieblik og ser med vidtopspilede øine paa *Sigfrid*).

RADSCHI (med et hemmeligt smil): Naa, I er maaske ikke kjendte? — Det er hr. billedhugger Britter — min datter Irma.

IRMA (rækker ham støttestivt haanden uden et ord).

SIGFRID (vedblir at se paa hende med et underlig langt straalende blik): Nei, jeg har jo reist i nogle aar. Men jeg kjendte Dem jo som barn. Er det virkelig Irma?

(Døren suser i dette øieblik op og ind stormer Liv).

LIV (dansende i himmelblaa aftenkaabe): Og saa deilig som belysningen er. Maaneskin og alt dunkelt i verden. Og der skimter jeg naturligvis dig, bror. Men du min livsalige Irma — ah, saa du er kommet? (omfavner og kysser hende inderlig). Du vidunderlige menneske — er der endnu liv i dig efter al den elendige modepynt. O, jeg tænker paa dig baade dag og nat... At du ikke heller flytter bort fra altsammen og hjem til os... Hvor du kan ha det godt, søde, velsignede menneske?

IRMA (viger sky tilbage): Men jeg har det jo ogsaa godt her hos far?

LIV (stamper i gulvet): Ufjamen skjønner du ikke da... At vide, du slider saa i det. Og saa ikke ville ha det godt. Hos mig. Isj, dere dumme mennesker (overgivent leende). Ikkesandt, kjære papa Ben? — Ah,

saa du er her ogsaa Sigfrid? Hvad pokker hænger du mig altid i hælene efter?

Hør engang, mester — har De snart stillet mit horoscop? Har De ogsaa set tydelig i stjernerne? — Hei, det var jo saa taagefuldt sidste gang, kjære troldmand. De gaar vel med os hjem iaften? — mor venter Dem. Hva? Nei? — Se, jeg blir ved at danse for Dem, til De gaar? Kan De saa modstaa? — Gamle, unge mester — kjære okkultist og djævledyrker? — Nei, De kan ikke vel?

RADSCHI (trækker sig sky tilbage): De er lystig iaften frk. Dorph?

EYVIND (fornærmet): Du maa ha drukket, Liv?

LIV (overgivent dansende): Ja vind. Aftenrød vestenvind. Hehehe. Se, jeg ler af dere allesammen. Mandfolkidioter, som dere er ... Med al deres dydsirede alvor og dybsindighed (slaar pludselig aftenkaaben tilside): Se engang — er jeg kanske ikke festklædt? Skal vi saa gaa, gamle Venuskrukke? (tar Radschi under armen): Hjemme blir der bal. Og det har De altid præket er mere værd end alverdens visdom og kabbalistiske recepter ... (slipper hans arm og begynder at danse). Det at vugge en rytmisk glæde ind i livet, hva? — Se, jeg danser ... Jeg neier mig for mesteren. Tusind gange.

RADSCHI: Jeg danser ikke mer. Det er bare blodets susen, jeg lytter til. Den evige higen. Det sataniske sus for mine ører. Pans sidste skogsus.

KIRSTEN (stille ind fra høire): Naa, saa frøknet er kommet? — Aanaa, helt udringet.

LIV (endnu leende og dansende): Ja, for virkelig at bortføre Deres mand iaften? — om De tillader.

KIRSTEN: Haa, det er nok længesiden, jeg skulde ha sagt over ham. Og unge hr. Dorph er her ogsaa. Og naa — en fremmen herre til ... Og vi har ikke petroleum paa lampa engang.

RADSCHI: Behøves heller ikke. Naar man kjender hverandre.

LIV (tar Irma om livet): Kom nu med til festen, mester.

RADSCHI: Ja, hvorfor ikke gaa? — endnu engang. Gaa væk fra det hele. Ud fra al denne huslige jammer. Ud til glæden? — Vent, jeg gaar med Dem, Liv.

De andre stormer ud. *Radschi* sindig tilsidst.

KIRSTEN: Naturligvis. La bare mig sidde herhjemme med jammeren. Det er jo ogsaa maaneskin ikvæld. Og det forstaar jeg mig inte no' paa længer. Især med syv unger. Hvoraf den sidste er akkurat syv maaner gammel.

Tæppet.

II AKT

Trælasthandler *Dorphs* hus. En moderne monteret salon. Gjennem de opslaaede fløidøre i baggrunden sees balsalen. Festlig oplyst med elektrisk lys. Dansemusik af violin, fløite og piano. Der spilles en russisk mazurka. Man ser enkelte par seile forbi derinde.

En stund tom scene. — Saa kommer lægen *Musling* ud fulgt af *Dorph*.

DORPH: Men hvor blir dog ungdommen af? — aabne ballet uden den. Er jo rent for galt... Hvor blir den dog af?

MUSLING: Naa, er vel ude og hente folk ind til festen, vel.

DORPH: Du er grov? — sigter ligefrem min sociale position?

MUSLING: Aldeles ikke. Jeg ligger bare her i mit syndige skal og betragter verden. Og her snakkes jo forresten saa herlig meget nuomstunder.

DORPH: Naada — om hvad tør jeg spørre?

MUSLING: Nja f. eks. om denne hersens mager, hr... ja, hvad er det nu han heder?

DORPH: Radschi, mener du — javist, Radschi, som min søn undertiden besøger.

MUSLING: Og din datter med. Hm.

DORPH: Hvad sigter du til?

MUSLING: Naa, jeg sigter bare til, det er en ganske europæisk storby, vi lever i. Med sladder og det hele forresten. Og dernæst et godt husraad, du — lad ikke ungdommen valse af med dig.

DORPH (stødt): Saasaa. Men det vil jeg alligevel si dig, at jeg godt kan like, hr — ja, hvad er det nu, han heder — naa, denne hr... hr. Radschis datter, frk. Irma. Hun har en medfødt charme, har hun. Og det er hende, Liv besøger. Det er hendes gamle skolekamerat. Forøvrig kommer vistnok ogsaa hendes far her i aften.

MUSLING: Virkelig? — Sese. I ren tilgift altsaa. Vi faar da kanske et par spiritistiske seancer paa kjøbet (med et bredt grin). Ja, du er god, du gamle. Du er god. For Irma er slettes ikke værst, synes jeg. Jeg har virkelig betragtet hende paa aaben gade.

DORPH (ser nervøst paa uret): Tar fuldstændig feil, høist-ærede. Men jeg kan heller ikke skjønne, hvorfor konsul B r i t t e r s søn, Sigfrid, kommer saa sent?

MUSLING: Af samme grund antagelig. Uheldigvis saa mange, som ser sig varm paa frøken Irma. Hun

har nogen særdeles lidenskabelige skuldre . . . Du er forresten noget nervøs iaften?

DORPH: Jeg? — paa ingen maade, nei (op og nedad gulvet).

MUSLING: Naa, jeg synes bare, du spadserer saa overflødig meget. Og du er da ellers mest tilbøilig til at sidde.

DORPH: Pokker ogsaa — der kommer heller ikke Loften. Even Loft, den skogdjævel. Ja, nu mangler det bare, han har drukket sig plakat fuld . . .

MUSLING: Det gjør han ellers altid, naar han er i byen. Saa derfor forgaar vel ikke verden, hæ?

DORPH (hidsig): Forgaar? — hvad ved du om forretninger, hæ? — Nei, det har jeg altid sagt — videnskabsmænd er altider mer uvidende end, end . . .

MUSLING (stanser brat op): End hvad, om jeg tør spørre?

DORPH: Naaja — end lægprædikanter for mig.

MUSLING: Hyss, min brave ven — rør ikke ved ting, du ikke har nogen greie paa. Pass du dine tømmermænd, saa skal nok jeg forsøge paa at notere dine champagnefester.

DORPH (knapt): Aa, jeg ved ellers, hvad jeg vil. Og behøver. Det skal ingen belære mig om.

MUSLING: Selvfølgelig. Derfor lar jeg dig gladelig forstaa dig paa Even Lofts skog. Jeg er ikke i tvil

om, den bringer dig penge i kassen. For øieblikket Det forstaar du dig tilgavns paa. Men vi læger forstaar os paa noget andet. Paa maven t. eks. Hvordan staar det sig med den forresten?

DORPH (griber sig til maven): Ufja, maven — ja. Den er sgu skidt. Saa snak da om noget andet i denne stund. Snak om asylvæsenet Weise, for pokker. Snak om presten for mig . . . Men ikke min mave, om jeg maa be.

MUSLING (ler): Der kan du selv se . . . Men hvad fanden vilde du ogsaa med præsten? — her midt i dette lidt . . . lidt blandede selskab, om jeg saa skal si.

DORPH: Præsten — na, du mener den evig unge kapelan Hersleb. He, det var ogsaa nærmest et indfald af min kone. Akkurat som med hr. Radschi. Hun er nemlig grebet af altslags religiøst vanvid for tiden. Hun er saa gal, at hun er istand til at spolere alt, er hun . .

MUSLING: Et udmærket vanvittigt indfald, høist-ærede. Du skal se, hele selskabet gaar i luften. Og skogen med. For dig ihvertfald.

DORPH: Hvis det er hr. Radschi, du sigter til, tar du feil. Jeg kjender meget faa mennesker med en saa stille og bramfri fremtræden. Naa, du kjender ham jo ogsaa i egenskab af overlæge ved badet. Forøvrig er han ikke spiritist, men okkultist. Og det ligger da en grad høiere for pokker.

MUSLING (sprutter i latter): Javel, og det har du greie paa. Nei, hør nu her engang, gamle frimurer — lad vrøvl være vrøvl. Og lad hr. Radschi for mig gjerne være satan selv —.

DORPH (indskydende): Du behøver forresten ikke at tro, det er mig. Nei —, men min kone er jo splittergal, forstaar du ... Manden er ganske vist bare en skikkelig bademester. Men han er da studert for pokker. Og jeg er jo da desuden demokrat, som du ved ...

MUSLING: Hejavistja. Et prægtigt eksemplar af arten forresten. En ægte stortingsstræber, er du. Holder du ikke haand over denne nye Møllargut derinde ogsaa, som trakterer fiol? — Hehe, han har jo slig en velskabt søster blandt andet ...

DORPH: Hm. Der kommer nogen ... (hviskende hen til siden)

NORMA (i ledebaand af Thor, ind fra baggrunden mod høire): Nei, er du gal, Thor, Hvad maa ikke folk tro om det? — Hehehihi. Du mener da ikke noget vondt vel? Ufhe — har du ikke et speil? hvordan ser jeg ellers ud paa haaret?

DORPH: Satan til deiligt fruentimmer, den fiolens søster ...

MUSLING: Ja, vidste jeg dette? — Du kan da heller ikke se et legeme uden at begjære det.

DORPH: Nei, du tar feil, min ædle ven. Det er

ungdommen, jeg ser . . . (med et suk). Som vi to savner desværre. Naa, der er min hustru. Lad os gaa.

MUSLING: Gudskelov — saa kan vi kanske faa os en kold og fornuftig pjolter. Ovenpaa komedien (ind til høire).

FRU DORPH (ind fra baggrunden, nynnende og ifølge med fru Weise).

FRU WEISE (indigneret): Men hvor blir de andre af da? — Deres datter, frk. Liv og konsul Britters søn?

FRU DORPH: Morer De Dem ikke? — Lad os drikke et privat glas sammen. Portvin eller madeira? (skjænker i af de paa bordet staaende flakoner). Eller kanske Radschi? — Hehe. Vi gjemmer bestandig desserten tilsidst her i huset, ved De nok.

FRU WEISE: Herregud, fru Dorph — hvor de gjør mig nysgjerrig. I hele aften har jeg ikke snakket om andet. Hvem er egentlig hr. Radschi, om jeg tør spørre?

FRU DORPH: Radschi — kjender De virkelig ikke ham? — som hele byen taler om . . . Ham, diabolisten, som kan alt. Han er ogsaa kunstner forresten. Se her nogle skjøne kobberstik af ham. Nogen allegoriske fremstillinger af livet. Eller hvad skal jeg kalde det?

FRU WEISE (stanglorgneterer): Neise — virkelig af ham. Hvordan ser han saa selv ud? Er han ikke bademester ogsaa? — Jeg kan virkelig ikke erindre ham fra vandkuren og badeparken? Er han mørk?

FRU DORPH: Aa, henrivende mørk og mandig.

FRU WEISE: Sese, det lyder interessant (spidst, idet hun lorgneterer balsalen). Han holder jo ellers et underligt hus derborte paa Haugen, i direktørens sommervilla? — sammen med allehaande mærkelige mennesker.

FRU DORPH: Hva mener De?

FRU WEISE: Aa, bare, at det ikke er godt for unge, ubefæstede mennesker. Af religiøse grunde. Det er visse lærdomme, der er skadelige, fru Dorph.

FRU DORPH (livslystig leende): Hvor de dog er velsignet gammeldags, fru Weise. Men det skal De vide, jeg ikke nægter mine barn noget. Det er mit princip. Ikke skal de komme at bebreide mig noget bagefter. Nei, sin frihed skal de vedgud ha . . .

FRU WEISE: Men for megen frihed kan da ogsaa være skadelig. Det saa vi da virkelig under den franske revolution?

FRU DORPH: Ja, ikke saa jeg det, frue. Og jeg blæser ogsaa historien et godt stykke. Men drik da kjære . . . (skjænker i glassene). For hvad jeg ikke personlig har følt eller set, tror jeg ikke paa. For jeg har selv oplevet for meget af tvang i min opvækst til, at jeg ikke skulde hade den. Se, jeg er ikke fint opdraget, ved De nok . . . Jeg kan jo hverken fransk eller piano eller historie . . . Det ved De. Jeg kan jo bare lidt husvæsen. I al tarvelighed —

FRU WEISE: Aa, frue — ingen undskyldninger. Det var just den rigtig gode, gammeldagse opdragelse — for unge piger.

FRU DORPH (reiser sig): Oh, jeg foragter sandelig de folk, som stænger dørene til kundskab for os kvinder. For pokker skulde staa i gryder og huslig bekymring hele dagen. Nei, var jeg ung — jeg vilde gjøre akkurat som Liv.

FRU WEISE (impertinent): At søge sandheden hos hr. Radschi?

FRU DORPH: Nei, fru Weise — De er virkelig lidt for naiv. Liv — Irmas gamle skoleveninde. Tror De ikke, hun har arvet lidt videbegjærighed efter mig? Eller hvad tror De har draget mig til hr. Radschi? — De maa gjerne søge sandheden, hvor De vil. Men De faar saamænd vide meget om de hemmelige kræfter, der regjerer verden af hans mund. Det faar De. Og han foragter ikke kvinder . . . som alle de andre videnskabsmænd.

FRU WEISE (spidst): Naturligvis ikke.

FRU DORPH: Uf, hvorfor er De saa ækkel iaften? — De, som ellers altid er saa klog og litterært forstaaelsesfuld?

FRU WEISE: Ja, literatur — det er noget helt andet —.

FRU DORPH (hastig): Aa, jeg synes nu livet igrunden

er det mærkeligste. Som nu bare den personlige tiltrækningskraft —.

FRU WEISE: Fuldkommen ret i. Men apropos — hvad blir det egentlig til med konsul Britters søn? — skal han ikke snart forlove sig?

FRU DORPH (stødt): Aa, min datter Liv er et underligt pigebarn, fru Weise. Hun ved, hvad hun vil. Rigtignok saa man jo gjerne en forbindelse, men... Det faar hun sandelig selv bestemme. Men De kan tro, det er nogle besynderlige historier, Radschi fortæller. I Paris fornylig havde en okkultist gjort væggene i sit rum særdeles modtagelige med et specielt stof... Og da han besvor dæmonerne, kom de ind under meget hyl og leven... Akkurat, somom der var onde mennesker tilstede —

FRU WEISE: Eller gode —

FRU DORPH: Se, det ved man ikke, fru Weise. Men paa væggene fremkom der sære billeder af væsner med hornede negle og mangfoldige smil...

FRU WEISE: Gudfader bevare mig vel — er det sligt denne hr. Radschi lærer? — Ja, ikke skal jeg...

FRU DORPH: Lærer? — nei, sligt fortæller han bare. Og saa hypnotiserende, som han blir. Selv hans skikkelse synes anderledes... Men der har vi jo den gale, glade ungdom! (hævende sit glas). Hallo. Alle fem med én gang. Det er ungdommen.

Ind fra høire *Liv, Irma, Sigfrid, Eyvind* og *Radschi*.

RADSCHI: Femtallet er ogsaa helligt, frue.

FRU WEISE: Jeg har ellers altid hørt om syvtallet, hr . . .

RADSCHI: R a d s c h i — glem ikke navnet, frue.

FRU WEISE: Men hvor har De dog egentlig faat et saa bengalsk navn fra? — For De er da født her i landet etsteds, ikke sandt?

RADSCHI: Ganskevist. Det er blot mit okkultistiske døbenavn. Min brave, fædrene familje er vistnok ogsaa bedst tjent med det. De har ellers aldrig holdt synderlig af mig eller mit livskald. Det er forresten en temmelig gjensidig følelse. De maa saa inderlig gjerne beholde sit kristelige familjenavn ifred for mig. Er saa Deres nysgjerrighed tilfredsstillet, frue?

FRU WEISE (samler pompadouren): Fy, hvor De er bitter?

RADSCHI: Nei, frue. En fuldstændig feiltagelse — jeg morer mig tvertom udmærket paa livets bekostning.

Allesammen ind i balsalen.

RADSCHI (kalder): Liv? Lad mig faa tale med Dem nu?

LIV (stanser): Uf, ikke saa høitidelig da, hr. heksemester?

RADSCHI: Aa, De er bare fuld af gjøgl?

LIV: Saa — det mener De?

RADSCHI (lidenskabelig): Ja, jeg maa si Dem det nu. Ved De, hvorfor jeg fulgte Dem? — Aa, De ved det?

LIV (ligegyldig): For festens skyld naturligvis. Hvad andet?

RADSCHI: Nei, nu vil jeg engang tale. Et eneste ord fra Dem kan gjøre alt til fest for mig iaften. En livsens store fest, jeg aldrig før har smagt.

LIV: Si da ikke det ene ord?

RADSCHI (nærmer sig hende, lidenskabelig): Liv, er det sandt? Liv?

LIV (svarer ikke).

RADSCHI: Aa, hverken du eller jeg ved, hvad vi gjør i øieblikket. Men alligevel maa jeg eie dig kvinde. Du er livet for mig. Trods jeg ved, jeg maa dø for denne ene tilstaaelses skyld. For femte gang møder min skjæbne mig . . . I dig . . . i dit legeme . . . Og saa springer bomben. Saa hænder det. O, liv — kom alligevel i mine arme. Jeg er ligeglad. Jeg maa leve om bare et eneste øieblik i dig . . .

LIV (viger tilbage): Jeg mente det jo ikke saaledes . . .

RADSCHI: De mente ikke . . . Er jeg da for gammel?

LIV: Nei. Det er ikke dét.

RADSCHI: Hvad hindrer Dem? Er det Sigfrid?

LIV (haanlig): Sigfrid? — ja, for mama og papa kanske. Men aldrig for mig.

RADSCHI (med haanden for øinene): O, fordi det er mine ulyksalige forhold, De tænker paa. Min kone, mine barn . . .

LIV: Snak bare ikke om det . . .

RADSCHI: Det er alligevel dét.

LIV: Nei, men jeg kan bare ikke, forstaar De?

RADSCHI (sluknet): Ikke elske? Hvad vilde De mig saa?

LIV: Ingen ting. Jeg syntes bare, De var saa morsom. Irmas papa. Intet videre.

RADSCHI: Ja, gjør mig bare latterlig, ulykkelig. Men dræb mig ikke helt. Se, jeg bekjender, fordi jeg er fattig. O, jeg ber kun om et menneskes sympati. Vær da naadig. Vær min ven, om ikke mere. Aa, lad det bare bli, som det var. Men forlad mig ikke . . .

LIV (ryster blot tankefuld paa hodet):

RADSCHI (lidenskabelig): Hvorfor ikke? Aa, hvorfor ikke, naar jeg ber om smuler?

LIV: Fordi . . . Fordi jeg ikke kan. Efter dette.

RADSCHI: Men hvorfor kan De da ikke?

LIV (undvigende): Naa, fordi det er mig modbydeligt.

RADSCHI (synker sammen): Aa, jeg er jo selv blind i dette øieblik . . . Jeg er gal. Og De er ubønhørlig? — De vil ikke. Nei De har raad til endnu at spille Deres vin . . . De har venner nok . . . De bor endnu midt i ekstasen . . . Aa, dette er femte gang . . . Femte gang min skjæbne hjemsøger mig . . . (pludselig): Men De skal. Skal (gaar fra hende).

LIV: Hvordan?

RADSCHI: Det blir min sag.

LIV (bønlig): Aa, men kjære — jeg vil dere jo allesammen saa inderlig godt . . . Bare jeg fik leve mit eget liv for mig selv. Og ifred. Det er jo bare det, jeg trygler om . . .

RADSCHI: Hvorfor kom De saa til mig? Hvad søgte De?

LIV: Hvorfor jeg kom? — Naa, jeg kunde vel ikke andet. De søgte. Og jeg kom. Af nysgjerrighed. Kvindelig nysgjerrighed, om De vil. For det var alene. Irma, jeg søgte.

RADSCHI: At De . . . At De ogsaa kunde narre mig saaledes . . . Men saa er der ingen, ingen mere . . . Og jeg har tabt. Og er ude af spillet.

LIV: Nei, nu begynder det just. Husk balmusikken og de syv barn (danser let).

RADSCHI: Dem kjender jeg ikke. Aa, Liv, det er et sansebedrag, altsammen. Vi synes noget, vi aldrig

føler. Nei, ikke helt tilbunds. Og saa vandrer vi alligevel om med stjernedybder i os selv. Finder os aldrig tilrette i livet. (Gaar et øieblik frem og tilbage). Men jeg skal tvinge Dem. Jeg skal. Selvom jeg personlig gaar tilgrunde. Husk — endnu lever den mørke magi . . . (gaar mod baggrunden).

LIV: Saa benyt den bare. Om De formaar. Mod mig preller alting af. Tralalala. Men se, der kommer mor. Hun holder saa meget af en faddersladder om slige mysteriøse temaer.

DORPH (ind fra høire, nervøst): Aa, Liv — et par ord, du.

LIV: Kjære, forskaan mig for flere ord, lille far.

DORPH: Naanaa, bare to fredsommelige ord. Pas nu lidt elskværdig paa din kjære barndomsven. Sigfrid Britter, iaften? vil du?

LIV: Og om jeg nu ikke vilde?

DORPH (forfjamset): Vilde, vilde . . . Hva skal det bety? — He, jeg, som trodde, at du . . . du nærede virkelig varmere følelser for ham? — tja, det er jo et saant delikat spørsmaal, men —

LIV: Nei, far, det gjør jeg ikke.

DORPH: Gjør ikke? — Ganske resolut sagt forresten. Men han tilbeder dig jo?

LIV: Naa, hvad saa . . . naar ikke jeg . . .

DORPH: Naar ikke du ... Men du maa jo være gal barn. Et saa udmærket ungt menneske. Begavet. Med en straalende fremtid for sig som kunstner. Det sir jo alle aviser. Med det navn og den rigdom ... Nei, du maa jo være afsindig ... Og saa smuk og iegod, som han ovenikjøbet er ...

LIV: Javist — altsammen er udmærket. Men han passer bare ikke ind i mit liv. Agter slet ikke at gifte mig.

DORPH: Griller, kjære Liv. Det er jo det skønneste i verden. Et hjem, barn og det hele. Se bare paa din mor og mig ... Aknei, du skulde føle tomheden udenfor. Du skulde bare føle tomheden, sir jeg.

LIV: Har da du følt den saa stærkt, far?

DORPH: Ganskevist ikke — takket være din mor. Men før —

LIV: Ja, men hende traf du da lovlig ung. Hun er jo adskillige aar ældre end dig?

DORPH: Det er det samme. Ung eller gammel. Man kan ha stærke fornemmelser af tomheden som ... som ung ogsaa.

LIV: Jamen undskyld, far. Nu maa jeg le. For jeg har endnu ingen følelse af tomheden, jeg.

DORPH: Aa, den forbandede emancipation, som gjør jer kvindfolk gale. Gudbevaremigvel for den art frihedsfølelse. Kjære Liv (tar hende om livet) — du vil

føle det selv, at altsammen kun er tomhed engang. Dette med friheden. Og jeg ber dig — betænk dig vel. Husk, hverken din mor eller jeg har nogensinde nægtet dig noget. Vi har ladet dig gjøre akkurat, som du vilde. Din selvstændighed har været os hellig. Men din ære er vor. Og vi maa advare dig mod dette løse, flagrende liv. Jeg ber dig altsaa — vær lidt elskværdig mod Sigfrid iaften. Og du eier ham. Kjære dig — store interesser staar paa spil.

LIV (ind mod ham): Far, vær barmhjertig. Si ikke mere. Jeg forstaar alt. Men jeg kan ikke. Kan ikke. Forstaar du det?

DORPH: Kan ikke? Forstaar? — hvad er det for snak?

LIV: Aa, tror du ikke, jeg ogsaa har hørt . . . Tror du ikke jeg kjender rygterne? — Vel, du vil frelse din forretning gjennem mit offer. Men tving mig ikke?

DORPH (ømt): Neineinei — jeg tvinger dig aldrig, kjære Liv. Jeg bare ber dig . . . saa inderlig, saa vakkert . . . Husk din mor, din bror . . . mig . . . det hele hjem, der revner, om ikke du nu iaften . . .

LIV (stolt): Jeg er rørt, far. Du har altid været saa god, saa god. Jeg skal . . . offe mig. Mit inderste, mit helligste liv . . . Som du, som ingen aner . . .

DORPH (klapper hende paa kindet): Tapper pige. Tapper pige. Ligner sin far. Udpræget sin far.

LIV (hulkende): Aa, jeg ligner ingen anden . . .

DORPH: Gudvelsigne dig og lykke til . . . Men hyss — tørk taarerne bort. Der kommer nogen (ud).

LIV (staar et øieblik støttestiv, saa i udbrud): Irma — aa Gud, om du vidste . . . (hulkende ud til venstre).

Radschi ind i samme øieblik. Efter ham fru *Dorph* og umiddelbart derefter fru *Weise*.

FRU DORPH: Naa, saa endelig er De alene, hr. Radschi?

RADSCHI: Som vanlig frue.

FRU WEISE (ivrig trippende): Hvorfor gaar De egentlig bestandig med blaa briller? — Det ser da saa uhyggelig ud?

FRU DORPH: Kjære — et par snebriller . . . Det er da saa almindeligt.

RADSCHI: Frue, jeg behøver ikke solen for at se. Jeg har tilstrækkelig lys inden i mig.

FRU WEISE: Undskyld, men er det den lyse eller mørke magi, De dyrker?

RADSCHI: Der gives ikke mer end en magi for en higende menneskesjæl. Den, jeg dyrker. Ved den blir De frigjort. Eller De dør, hvis De ikke aarker at se ungdommens straalende satan i øinene.

FRU WEISE: Uf, det er gysende interessant?

RADSCHI (urørlig): Lucifer, den blændende, der bringer os den evige uro og det vældige begjær. Legemets søde lyst, der aldrig tilfredsstiller. Der altid skuffer for at drive os selv fremad . . . Han, som har bragt os alle til at studse og reflektere over kjendsgjerningerne. Lys eller mørk — han bringer Dem altid nærmere Dem selv og det guddommelige. Den livsalige lysbringer bag alle livets foreteelser.

FRU WEISE: Uf, De er farlig?

FRU DORPH: Farlig, tøv. Aa, der gives saa mange giftige ord i denne verden. Og de behersker efter min mening menneskene. Mer end alt.

RADSCHI: Det har De ret i. Men hvoraf saa ordene igjen? — af fornemmelser, vi selv ikke er herre over. Gjennem den forkjætrede magi skal vi netop lære at herske over dem. Og gjennem os selv andre.

FRU DORPH (muntert): Men hvorfor saa høitidelig iaften? Vi skal da sandelig more os?

RADSCHI (urørlig): Vi skal ogsaa heldigvis allesammen dø.

FRU WEISE: Har aldrig hørt paa magen . . . Snakke om døden nu midt under fest og musik?

RADSCHI: For at flytte over i et nyt plan, hvor sorg og glæde er et sagn.

4 — Mathiesen: Satan som seirer.

FRU DORPH: Kjære, drik nu et glas vin? — og glem sorgerne.

RADSCHI: Neitak. Min fest bestaar ikke i den tunge vin.

FRU WEISE (overbevisende): O, men jeg forsikrer Dem — denne er saa mild og let?

RADSCHI: Let eller tung — jeg smager overhodet aldrig stimulans. Jeg nøier mig alene med bouqeten, frue. Duften fra mine kolber er mig altid tilstrækkelig.

HERSLEB (ind fra baggrunden): Se, her sidder nok den forstandige verden?

FRU WEISE: Javist, hr. pastor. De andre danser jo. Og det gjør vel ikke De heller?

HERSLEB: Nei frue, jeg danser jo rigtignok ikke. Ikke legemlig da. Men aandelig (med et blik til Radschi). En balsal er altid for mig en skjønhedens apoteose.

RADSCHI: Det glæder mig meget, at den moderne teologi kan danse.

FRU DORPH (beundrende): Aa, hvor De kan være henrivende onskabsfuld?

MUSLING: (ind fra høire): Naa, hvad vrøvles der om? — sidste nyt af modemagasinet eller kabbala? Fra London eller Paris? — He, det er jo gjerne derfra, det pleier komme. Jeg har blandt andet hørt om et kuriøst tilfælde af meningitis, der vitterlig skal være

overført fra det ene menneske til det andet pr. telefon (med et satanisk grin). Tror de virkelig det, hr. Radschi?

RADSCHI (rolig seende paa ham): Jeg tror endog en tanke tusinder af mil væk var tilstrækkeligt.

MUSLING (overstadig munter): Saa det tror De. Hehe. De maa jo være gal, min herre. De maa jo lide af meningitis cerebralis selv. Neinei, hr. mystifax. Man faar da ta lidt af bakterilogien til hjælp.

RADSCHI (med et smil): Ja, lidt mystik skulde der jo helst bli tilovers for denne verden.

HERSLEB: Men De vil da ikke underkjende de sidste, lægevidenskabelige fakta, men herre? — Bakteriologien (slaar ud med haanden): . . .

RADSCHI (lystig): Just, hvad jeg vil, hr. pastor. Og jeg trodde ellers, De som teolog holdt paa mysteriet til det sidste?

HERSLEB (purpurfarvet): De burde helst ikke tale om ting, De ikke forstaar. Det afgjøres aldeles ikke i et letsindigt øieblik.

RADSCHI (fremdeles lystig): Neivel. Men affærdiges helst med en haandbevægelse.

MUSLING: Naanaa, børn. Det gjælder jo aldrig livet. Men sig mig, hr. spiritist, kan De ikke egentlig skaffe os et ekstragys i rygraden ved at fremkalde en af de store afdøde. F. eks. Napoleon. Verdens største egoist?

FRU DORPH (straalende): Ja, lad ham bare komme!

FRU WEISE: Aa Gud nei — vi vil da ikke ha ham her heller. Uf, jeg har læst saa meget ondt om den grusomme menneskeslagter?

RADSCHI: Forsikrer dem, jeg er ikke spiritist.

MUSLING: Saa aa. Og det blev mig dog fortalt, De var mager?

HERSLEB: Ja, det har man da virkelig hørt?

FRU WEISE: Ja, skal Napoleon komme, saa gaar jeg ...

RADSCHI (kjølig): Beklaget, jeg ikke kan skaffe Napoleon tilveie i øieblikket. Men han har vistnok lidt saa megen molest ved forskjellige selskabelige sammenstød allerede ...

FRU WEISE: Gudskelov — saa er vi da ham kvit!

RADSCHI: Men det er jo en glæde at kunne notere hele den stedlige videnskabelighed saa interesseret for okkultismen?

BEGGE: Naa, ingen uforskammetheder.

MUSLING (tilføiende): Hr. bademester ja.

RADSCHI: Aa, jeg opfattede det fremdeles som spøg?

HERSLEB (haardhændt): Har De virkelig studeret de okkulte videnskaber? For alvor? — Det er utroligt. Tænk — i vore oplyste dage.

RADSCHI: Hvad jeg har studeret eller ikke, kommer ingen ved. Behøver jeg ihvertfald ikke at aflægge regnskab for. Hverken i kirke eller sygestue.

MUSLING: Bademesteren gaar ikke gjerne i vandet. Det er et ord.

HERSLEB (forfjamset): Noget saa taktløst, sir jeg . . .

FRU DORPH (henimod ham): Aa, men kjære . . .

RADSCHI: Naa, jeg forstaar dem, frue. Men byen maa gjerne si, at jeg er gal. Jeg inviterer den ikke til mine fester. Og jeg forsmaar ogsaa dens. Derfor gaar jeg nu . . .

FRU DORPH: Nei, men bedste hr. . . .

HERSLEB: Uf, han er ganske uhyggelig.

MUSLING: Nei, han er et fænomen. Slet og ret et fænomen, far.

Trælasthandler *Dorph* og bonden *Even Loft* ind fra høire.

DORPH: Hvad er det? hvad er det?

MUSLING: Ingenting selvfølgelig. Og som vanlig. En, om jeg saa maa si, laktificeret herremand, som, hm, har forslugt sig paa livets omstændelighed. Paa . . . paa moderne fransk literatur fornemlig. Voila tout. O, vi kjender dem — selv her i vor lille ravnekrog.

DORPH (hastig): Aa, men undskyld, kammerat — hvad forstaar du dig paa de høiere ting?

EVEN LOFT (anløbet): Hæhæhæ. Nei, det sir jeg og-

saa. Hæ, hva forstaar vel doktern sig paa forretning?
— Ikke det spaar.

DORPH (samtidig): Goddag, goddag hr. Radschi. Og velkommen. Glædelig De fandt herud igjen. Min hustru har saa ofte ønsket at tale med Dem om adskillige ting . . . Som De naturligvis personlig ikke bryr Dem om længer. Nehæi, hehehe. Det forstaar jeg jo saa godt. For det, der nu engang er éns livs-idioti, om jeg saa maa udtrykke mig, bryr man sig gudhjælpemigsaasandt aldrig det døiten om, nei. Som nu til eksempel denne skauen, jeg skulde kjøbe af ham Loften, der . . . Hehe, bryr vi os vel om den?

EVEN LOFT (der): Nei, aldrig en et spaar, frue. Aldrig en et spaar. Vi betragter alt i livet som en bisak. Ja, ganske som en bisak.

FRU DORPH (smilende): Dere er forstaaelsesfulde, maa jeg si.

MUSLING: For det er naa bare pænga, det gjælder om. Det er ingen bisag, nei. Oho, jeg kjender dere, hallunker.

EVEN LOFT: Naa, er doktern kanske blit snydt af mig? — Jeg synes ellers regningerne har været store nok. Og flittig ude ogsaa?

DORPH: Hyss, Loft — ingen grovheder fra tjukke skauen. Du kan da sandelig holde mund. Om fortjenesten ihvertfald. Du, som har arvet sligt familjegods.

HERSLEB (ind i balsalen): Aaja — arv er heller ikke altid af det gode.

MUSLING (følger efter): Nei, men heller ikke af det onde. Især, naar der følger guld med. Blandt andet familjeskrammel.

De øvrige ind efter de andre i passiar. *Radschi* taus tilsidst.

EVEN LOFT: Torsk — tror han, at jeg har arvet skrammel, tar han feil. Men jeg skal lære ham, jeg. Om han saa forstaar sig paa at slaa folk ihjel efter receft, saa fan flistre mig . . .

DORPH: Hyss, kjære ven — ta den med ro. Er det kanske noget at lytte efter? — Nei, men nu er vi to da endelig alene (trækker portieren noget for fløidøren, saa musikken lyder mere dæmpet). Hvor meget sa du, den skauen var værd? — Sludder. Jeg gir dig 100 000 jamt for den stompen. Men ikke en øre mer, forstaar du?

EVEN LOFT: Da er det da det bedste skaustøkke, jeg eier. Væksterlig skog da. Forstmesteren har sjæl ivaares gaat det efter. Og han mente, der kunde hugges godt i tredve aar for tohundrede og femti-tusind kroner. Nei, jeg er likesæl om skauen, jeg. Jeg agter ikke at sæle den ennaa.

DORPH: Naa, hvad en forstmester sir . . . Der er atter videnskabeligheden. Hvad ved den slags folk om kapital og arbeide? — Ingenting, min kjære Even Loft. Ingenting. Der ligger den død bare. Og forrentningen spiller da ogsaa en rolle skuld' jeg mene.

Men den bekymrer du dig vel ikke om? — Du er jo rig nok. Du kan gjerne la skauen raadne paa rota. Men alligevel har jeg hørt, du kan trænge til penger . . .

EVEN LOFT: Saa, det har du hørt?

DORPH: Javel — og hvad galt er der i det? — Det gjør jeg jo selv. Undertiden. Hm.

EVEN LOFT: Hm. Ja, det har jeg jo ogsaa hørt (pludselig). Nei, si heller, du kan ikke kjøbe skauen, du Katharinus Dorph, saa sir du sandt?

DORPH: Sandt? sandt? — Hvad er sandt, om jeg tør spørre?

EVEN LOFT (med vægt): Det er skauen.

DORPH: Javel — ganske sandt. Men pengene er da ogsaa noget, for pokker.

EVEN LOFT: Det er løgn og papir altsammen.

DORPH: Haha — du forstaar dig saamænd godt paa at skille mellem sandhed og løgn. Det gjør en forretningsmand ikke. Spør dem allesammen . . .

EVEN LOFT (stærkt): Ja, spør dem, du. Spør gamle konsul Britter med. Han tror du kanske ogsaa vilde misby mig?

DORPH (sikker): Nei, aldeles ikke. Gudbevares —

EVEN LOFT: Aaanei, men han har budt mig 120 000 kr.

DORPH: Der løgst du, Even Loft.

EVEN LOFT: Lyver jeg? — Det gjorde han ieftermiddag. Senest klokken fem.

DORPH: Saa — og hvorfor slog du ikke til straks?

EVEN LOFT: Nei, for jeg er bonde jeg. Og jeg vilde gjerne forhøre mig paa andre steder ogsaa.

DORPH (gaar ham lige under snuden): Ja, du er lur, du. Du passer paa. Men det gjør jeg ogsaa. Og konsul Eritter bød dig ikke mer end 75 000 kr., forstaar du det? — Det ved jeg.

EVEN LOFT (rykker tilbage): Hvem har fortalt dig det?

DORPH: Hvad kommer det sagen ved? — naar jeg byr dig 100 000 kr.?

EVEN LOFT: Her er underfundighed med i spillet?

DORPH: Nei, min kjære ven — her er kun menneskelige værdier med i spillet. Bruget maa snart stanse paa grund af lastemangel. For mig og mine arbeideres skyld trænger jeg skogen. Vore interesser falder for en gangs skyld sammen. Derfor kjøber jeg til høieste pris. Værsgod.

EVEN LOFT: Men nu sælger jeg alligevel til konsulen. For han er en real mand.

DORPH: Ja, sælg du bare væk. Du betragter vel ikke mine penger som gode nok, kan jeg tænke?

EVEN LOFT: Sandt nok. For folkesnak ryger heller ikke af — ingenting. Om du vil vide. Og at konsul Britter har laant dig penger, det ved vi allesammen . . .

DORPH (leende): At konsul, hm . . . Nei, det maa jo være det glade vanvid . . .

EVEN LOFT: Ja, og det flere penger endda end du kan svare for . . . Saa sis der.

DORPH: Folk er gale. Fuldstændig desperate. Tænker ikke paa andet end ødelæggelse. Nei det er for morsomt . . . Min forhenværende chef . . . og saa laane . . . Hihihi. Folk har da gudskelov ikke forstand paa forretningspapirer endnu. — Men der har vi jo den unge hr. Britter?

Sigfrid Britter ind med Liv.

SIGFRID BRITTER: Ja, jeg er ligeglad med hele historien.

LIV: Saa, det bestemmer du saa ganske alene?

SIGFRID: Ja, jeg gjør. For jeg er kjed af den. Ah — undskyld mine herrer — forretninger?

DORPH (livlig): Bevares, hr. billedhugger Britter. — Maa jeg bare ønske Dem hjertelig velkommen. Særdeles glædelig at se Dem hos os. Særdeles glædelig . . .

EVEN LOFT (rømmer sig stærkt): Jeg tænker vi snakker lidt mer om den skauen, jeg. Kanhænde vi fik en udgang paa det.

DORPH: Aa, undskyld — et øieblik. Hvorledes har Deres far det? — Han begynder jo at graane, den gamle general . . . Akja, den vei skal vi jo alle. Undskyld (snakkende videre med Loft). Naa ikkesandt — en skjøn og eftertragtellesværdig ungdom? — Gud give, vi var i deres sted. Og kunde begynde livet forfra . . .

EVEN LOFT (rolig): Sir De det, Dorph? Sir De det? — Da tænker jeg akkurat, at vi begyndte livet forfra, jeg (ind til høire).

LIV (indsmigrende): Du hadde jo saa meget, du skulde sagt mig iaften?

SIGFRID: Saa? — men nu har jeg glemt det alt-sammen. Det er virkelig ikke mere, jeg skal ha sagt dig . . .

LIV: Hvad er der iveien? — Du er saa underlig foruroligende fjern ikvæld?

SIGFRID: Isj, hvorfor gaar du ogsaa og peger paa hver sindstemning hos mig?

LIV: Jeg? — nei, nu synes jeg . . .

SIGFRID: Ja, jeg er kjed.

LIV: Men kjære dig — du maa jo være gal? — Jeg, som . . . som altid har holdt saa meget af dig (graater).

SIGFRID (koldt): Aa, det har du vist ikke.

LIV: Jo, jeg har. Af dig og alle mennesker. Det ved du jo.

SIGFRID: Er der ikke endnu flere, du holder af?

LIV (haardt): Aa, gaa. Gaa din vei. Du forstaar mig ikke. Og jeg kan vel gaa alene . . . Og sy modepynt som de andre . . .

Irma, Eyvind og Hersleb ind fra balsalen.

HERSLEB: Et rigt hjem . . . Ja, det maa jeg i sandhed si. Og De maa være lykkelig, hr. Eyvind. Ja, De ogsaa, frøken Irma, som er optaget i et saa straalende hjem.

Eyvind (tørt): Ja, vi savner jo tilsyneladende ingenting. Men det gjør jo Sigfrid endnu mindre.

SIGFRID (med et lidenskabeligt blik til Irma, møder Eyvinds fortørnede øine, hastig): Hva ved du egentlig om det? — Men snille hr. kapellan, skal vi ikke heller ind og faa os et parti schak? — Jeg har virkelig hørt, De spiller saa eminent?

HERSLEB: Kunnet engang, mener hr. konsulens søn. Men nu er man desværre kommet saa rent ud af spillet. Akja — det er jo én stund siden, man var ung. Men jeg elsker alligevel ungdommen (tar ham under armen.) Jeg elsker livet og skjønheden. Ah, hvad frøken Liv dog er for en henrivende ung kvinde . . . (ind til høire).

Intime valstakter naar herud.

EYVIND: Jeg elsker dig, Irma (boier sig over hende og kysser).

IRMA: Eyvind, jeg elsker dig . . .

EYVIND (lidenskabelig): Ja, iaften ja. Saa længe vi er sammen. Men imorgen, Irma? Ogsaa imorgen? Alle dage?

IRMA (tungt aandende): Ved ikke, Eyvind.

EYVIND: Du maa . . . maa altid elske mig. Mig alene. Hører du? — mig alene.

IRMA (med bortvendt ansigt): Maa? — det var da et underligt magtsprog. Om jeg nu ikke kan, hvad saa?

EYVIND: O, jeg vil gennemgløde dig saaledes, du aandestille væsen, til du bare tænker, føler og puster sammen med mig.

Under dette har Radschi listet sig ind og har stanset i en krog.

IRMA (stille ind til ham): Saa gennemglød mig da, om du kan. Skab mig til et helt menneske. Du kjender mig jo ikke Eyvind . . . Jeg ved ikke engang selv, hvem jeg er . . . Der bor saa mange besynderlige væsner i mig. Jeg er ikke den samme imorgen som iaften. Ja, jeg har ofte helt glemt den Irma, som levede igaar. Forstaar du?

EYVIND (nikker betaget): Vidunderlige heks! — du, som har stjaalet al min ro. Hvad er det ved dig, som gjør det? — Dit ansigt, ohja maaske. Dit indre . . . Neineinei, Irma. Det er dig. Dit hele selv, som hersker over mig.

IRMA (inderlig): Og jeg elsker dig ogsaa nu, Eyvind.

Men undertiden tror jeg virkelig, far kan fascinere mig. For jeg er aldrig den samme. Og engang sa han, jeg husede mange dæmoner. Jeg var noget af La papesse noire — hende med hanekammen, du ved, paa billedet derhjemme.

EYVIND: Sa han det? — Ja, saa sandelig tror jeg det. For mig vil du ødelægge, ifald jeg ikke faar eie dig.

IRMA (river sig hastig løs): Slip mig, Eyvind. Slip mig, om du vil dig selv vel . . . Jeg føler, jeg kunde bli ond mod dig, om du elskede mig for meget . . . Det er en farlig følelse for mennesker.

EYVIND (holder hendes haand): Irma, før jeg slipper dig, saa før gennem døden til stjernelivet.

IRMA: Slip, sir jeg. Ikke her, ikke ikvæld. Jeg fornemmer noget ondt om os.

EYVIND (heftig): Og jeg trodser . . . Alle disse mennesker . . . Aa, jeg ved, hvad du sigter til . . . Men det er ikke saa. Far og mor holder saa meget af dig. Du store barn, som ikke ved, hvad du vil . . .

IRMA: Aajo, jeg ved det efter denne stund. Jeg kan ikke mere, Eyvind. Jeg har set ind i to mystiske øine, som har besat mig. En verden, saa fjernt fra din og min egen. En verden, jeg higer efter . . . Og som du ikke eier. Nu ved du det.

EYVIND (slipper hende): Irma, du er gal. Er der

nogen du elsker mere? Nogen der er skjønnere for dig?

IRMA: Ja, der er ... Om ikke af ydre, saa af indre skjønhed. Det føler jeg i dette øieblik.

EYVIND: Løgn, bedrag. Jeg vil være din skjønneste mand, Irma. Ingen maa elske dig mer end jeg? — Aa, du livsalige ...

For jeg vil eie dig ... Dig alene (omfavner hende).

RADSCHI (hoster og tar et par skridt frem).

IRMA (river sig løs): Der kommer nogen ...

EYVIND: Lad komme — hvad har vi vel med denne elendige fest at skaffe?

RADSCHI: Bare mig. Og jeg ved alt.

IRMA (hen til ham): Far, jeg vil hjem.

RADSCHI: Ja, Irma — nu er vi vist ogsaa færdige her. Begge to.

EYVIND: Og dere gaar, før festen er slut?

RADSCHI (rolig): Festen fortsætter, kjære ven. Det er bare os, som gaar (ud mod høire).

EYVIND: Umulig. Hvilken magt har han da over hende? (hastig efter dem). Det skal ikke ske. Skal ikke ske. Hendes sjæl skal ingen ha lov at ødelægge ...

RADSCHIS stemme (stærkt udenfor): Det er alene dig og din vanvittige elskov, som ødelægger hende.

Tæppet.

III AKT

Konsul *Britters* herskabelige villa udenfor byen, i nærheden af bade-direktørens.

Sigfrids modtagelsesværelse. Trygge mahognimøbler i sen empire. Vinduer i baggrunden, hvorigjennem sildig eftermiddagssol. Bred skydedør tilvenstre ind mod atelieret, hvorigjennem sees en ung indianer i plastolina, med bue og kogger og pile — ansigtet vendt mod den opgaaende sol. Dør mod korridoren tilhøre.

KONSUL BRITTER: Og du reiser altsaa til Paris?

SIGFRID: Javel, far — det hadde jeg jo tænkt... Saasnart jeg var færdig med mit arbeide. Det derinde med soltilbederen. Men ellers ved jeg forresten ikke?

KONSUL BRITTER (tunghør): Hvad ved du ikke?

SIGFRID (høiere): Aa, kjære dig — saa mange ting, der kan komme iveien. Ikke altid let at fatte en beslutning heller.

KONSUL BRITTER: Kan gjerne være. Kjender ikke til det, far. Men hvad andet har du at vide om end dit arbeide? — Resten sørger jo jeg for. Men du bestiller for lidet. Det er sagen.

SIGFRID (træt opgivet tilbage i lænestolen): Du er saa stærk, menneske. Saa grum.

KONSUL BRITTER (tunghør): Hvad er jeg? — Opgi det hele, du. Og ... og træd ind i forretningen. Jeg trænger dig.

SIGFRID: Det gjør vi alle. Trænger hinanden. Hvorfor har du ikke opdaget det før nu?

KONSUL BRITTER (overhørende): Træd ind i min forretning, sir jeg, saa den kan skyde det nødvendige nye skud. Jeg har altid advaret dig mod det billedhuggerværk og fantasteri.

SIGFRID (gjæspet): Aa, la vær med teaterkneb, far. Du er for gammel. Og det er jeg ogsaa. Desværre.

KONSUL BRITTER (pludselig lydhør): For gammel? — Javel. Derfor ber jeg dig jo ogsaa, Sigfrid —: træd ind i forretningen som min kompagnion. Som min rette arvtager. Opgi dine vanvittige kunstnerplaner, som bare blir dig til fordærv. Kjære, hør paa mig — jeg er klog og menneskelig gammel. Hør bare, hvad jeg sir dig. Vil du da egentlig, at alt mit arbejde, hele mit livs sammensparede møie, skal komme paa fremmede hænder? Ønsker du det?

SIGFRID (reiser sig stærkt): Og vil du da, far, at alt mit arbejde skal forgaa? — alt, hvad jeg lever for og higer efter?

KONSUL BRITTER (bider en skraa af sin gulddaase): Er du nu igjen desperat, knegt?

SIGFRID (mumlende): Det har jeg jo altid været overfor dig.

KONSUL BRITTER: Nei, nu hørte jeg tilfældigvis, hvad du sa. Men den gjenstridighed har du arvet fra ... fra ...

SIGFRID (rolig): Mor selvfølgelig?

KONSUL BRITTER (knapt): Naa naa. Tilgi mig, gutten min. Hun er død nu. Borte. (folder hænderne).

SIGFRID: Men hun er her alligevel, far. Her i disse stuer. Om os bestandig. Se, dér i den lænestol pleied hun at sidde, mens jeg fortalte hende mine begeistrede ophold i udlandet. Aa, jeg synes næsten at fornemme hende tydeligere end før. Dengang hun levede. For før var hun mindre nøieseende med mit liv. Men siden hun døde, har jeg ikke rigtig faat leve ... Hun er bestandig over mig, varslende og rædselsfuldt nøieregnende. Nei, siden hun kom i himmelén, har hun øiensynlig ikke andet at bestille end at titte efter mig. Jeg begynder at bli angst for disse solide barndomsrum ...

KONSUL BRITTER (stadig med foldede hænder): Ja, mor ja ... Hende synes jeg sagtens du skulde modelere.

SIGFRID (hvast): Nei far. Hende modellerer jeg aldrig. Hun var en skygge her paa jorden. En af de mørke

straaler, vore øine, ikke kunde se. Af et saadant miljon-
antal af lyssvingninger var hun, at hendes straale-
glorie blændede hvert menneskeligt syn. Hun kan
simpelthen ikke modeleres.

KONSUL BRITTER: Væv — synes du præker. Hun
var din mor. Og dermed basta.

SIGFRID (overgivent hen mod ham): Lad os være venner,
far? — Dig har jeg jo saan lyst til at modelere. Du
er en pragtfuld knytnæve af et menneske. Men mor
hørte ikke denne verden til, ved du?

KONSUL BRITTER: Det har du ret i, gutten min.
Hun var af en anden slags. Ædlere, skjønnere ...
Men hun forstod mig bare ikke ... (retter sig, strengt).
Modelere mig, sir du? — Narrestreger. Jeg ønsker
ikke at modeleres.

SIGFRID: Jamen far — du har sligt stolt hode.
Et ørneagtigt herskernæb.

KONSUL BRITTER (smiler): Kan gjerne være. Kjender
ikke noget til det, far. Naa, forøvrig vil jeg ikke for-
styrre dig længer. Godt jeg indvilger i din nye pariser-
reise. 400 kr. pr. maaned. Ikke en øre mere. Basta.

SIGFRID (kjølig): Tak, far, for din overordentlige god-
hed. Men jeg tror alligevel ikke, jeg vil benytte mig
af den øieblikkelig.

KONSUL BRITTER: Hvadbehager? — Straks, far.

Sporenstrengs. For jeg er kjed af at se paa din omgang med disse mennesker ... Disse Dorphs. Husk søn, du er født i et hus med traditioner. I et hus med uplettede navne. Med navne.

SIGFRID: Hvad sir du, far? — er da Dorphs et plettet navn?

KONSUL BRITTER (knap): Jeg sir ingenting.

SIGFRID: End Eyvind? — umuligt, far. Husk da, det er min gamle skolekamerat. Ah, nu forstaar jeg — du er vist ræd for Liv. Men jeg forsikrer dig —

KONSUL BRITTER: Aldrig tale om. Ingen af dem. Jeg vil som sagt ikke vide af disse ... disse mennesker indenfor mine døre. Heller ikke denne Eyvind — dette meningsløse opfindergeni af en døgenigt. O, I tror, vi gamle er blinde, om vi undertiden ogsaa er døve. Men I tar sgu feil ...

SIGFRID: Nei, jeg tar ikke feil. Jeg ved meget godt, at Dorph har forretningsvanskeligheder for øieblikket, og at du fremdeles er stærkt impliceret ... Men derfor bør ikke mine personlige sympatier lide vel?

KONSUL BRITTER (bider af en Skraa): Sludder, knegt, Og du var der ovenikjøbet igaar? — uden at si mig til?

SIGFRID: Javel — og hvorfor skulde jeg absolut skrifte for dig? Hvorfor?

KONSUL BRITTER: Hvorfor? — he, jeg ber dig bare

ikke blande dig i forretningssager, (heftig frem og tilbage). Hvorfor? — he, har man hørt magen til slubbert . . . Naar manden snart skylder mig en kvart miljon, som jeg gladelig kan danse enkevals efter. Og ovenikjøbet suger mine gamle kunder til sig. Som nu Even Loft. Den skog alene vilde indbragt mig et hundredetusinde netto. Og nu vinder jeg knapt det halve paa den, for jeg maatte købe den for dyrt iformiddag. Og saa spør du? — ovenikjøbet. Hehe. Nei, men nu slaar jeg ogsaa Dorph til konkurs. Selvom jeg skal tabe hvert øre. Pludselig, forfærdelig. For jeg taaler ikke den familje mer . . .

SIGFRID (reist overfor ham): Din tankegang forekommer mig noget . . . noget skiddenfærdig, far. Det kunde jeg alligevel aldrig trodd om dig. Det er da ingen herskers pligt at ødelægge. Det er da bare at beskytte.

KONSUL BRITTER: Hva sir du, knegt? (bider et skraa af): Nei, det er bare at underminere. Bore taalmodige huller og vente paa det beleilige øieblik. Og saa brænde af. Det er en herskers pligt. Andet vil heller ikke denne . . . denne komis, hr. Dorph, om jeg kjender ham ret. Derfor taaler jeg ikke din omgang. Forstaat?

SIGFRID: Fuldkommen. Og jeg hader dig, far. Efter dette. Du er en tyran. Det var du ogsaa mod mor. For hende dræbte du.

KONSUL BRITTER (knytter næven, mod ham): Hvad vover du, knegt?

SIGFRID (trodsig): Alt. For du forsøger og har forsøgt alt mod mig. Aa, jeg kunde ha lyst til at slaa dig midt i dit grusomme fjæs (løfter haanden). For nu har jeg da endelig forstaat dig. Tyran!

KONSUL BRITTER (griber ham i bringen): Hva? — løfter du haanden mod mig ogsaa?

SIGFRID (lar haanden synke): Far — husk mor? — lad os tilgi hverandre?

KONSUL BRITTER (ryster i ham, slipper saa): Altid minder du om hende. Min utilgivelige svaghed. Min skjæbne (tar sig til hodet).

SIGFRID (ængstelig iagttagende): Jeg synes, du ser saa underlig anstrengt og blaarød ud i hodet? — Du er vel ikke syg?

KONSUL BRITTER (med hævet ansigt, pludselig): Naa, reis til Paris, far. Reis bare — jeg skal nok betale ...

SIGFRID (atter kjølig): Se, derfor vilde du saa øieblikkelig bevilge min parisertur. Men nu reiser jeg altsaa ikke.

KONSUL BRITTER: Hvad behager, din dagdriver... Naar jeg sir, du skal?

SIGFRID: Jeg agter altsaa at bli. Opsir ovenikjøbet min leilighed hos dig. Jeg ønsker nemlig min frihed. For én gangs skyld.

KONSUL BRITTER: Ja, du tør bare vove ...

SIGFRID (trodsig): Vove? — Gaa din vei. Hurtig. Gidder ikke høre paa dig mer. Forstaat?

KONSUL BRITTER (skjælvende): Søn, hvad sir du? — Ved du ikke, der er uskrevne love over os, som for evig vil forbande dig for det sagte?

SIGFRID (med et skuldertræk): Nok mulig. Kjender dem forøvrig ikke. Men dine huslige love kjender jeg altfor vel. Og dem vil jeg nu engang for alle være kvit.

KONSUL BRITTER (et øieblik studsende, derpaa resolut): Ingen skandale knegt. Pak dine kufferter. Imorgen reiser du til Paris. Basta. (ind til høire).

SIGFRID (falder mumlende sammen): Irma?

EN TJENER (ind fra høire): En herre ønsker at tale med Dem?

SIGFRID (ligegyldig): Lad ham komme. (Tjeneren gaar. Lidt efter kommer hr. Radschi ind.)

RADSCHI (hilser): Goddag — se her bor De prægtig i ly af de fædrene møbler?

SIGFRID: De tar feil. Jeg bor her ikke mere. Paa grund af fædrene ondskab.

RADSCHI (med et smil): Er De nu ogsaa sikker paa det? — Som man griber i urnen, faar man terninger til. Er man i trist humør, griber man uvægerlig de sorte. Og omvendt. Er det nu ikke bot et lune, det hele?

SIGFRID: De forstaar mig ikke ganske. Jeg maa bare væk herfra, hvor jeg holder paa at kvæles af

forpligtelser. Min vilje er da ogsaa hellig. Og jeg taaler ikke forurettelser hverken mod andre eller mig selv.

RADSCHI (stedse smilende): Nei, særlig ikke mod en selv.

SIGFRID (heftig): O, De skulde bare vide, hvordan mennesker handler ud af sine saakaldte forretningsprincipper ... Hvor afskyeligt sort deres indre er ... For alene ud af blindt og rasende magtbegjær handler de.

RADSCHI (gaadefuldt smilende): Og De selv? — kan De si Dem fri?

SIGFRID: Ja, jeg kan. For mit hjerte svulmer af medfølelse med alle, som lider ... Jeg forlanger ikke livet for at træ de andre ihjel.

RADSCHI: Men forurettelser taaler De ikke? — Skal vi saa ikke heller si, at ogsaa de formentlige forurettelser mod de saakaldte andre egentlig begaaes mod Dem selv? At De simpelthen paa Deres stolte jeks vegne føler Dem oprørt ... mægtig oprørt over, at De tilfældigvis ikke blev adspurgst iforveien? — Krænket egoisme, skal vi kalde det saa?

SIGFRID (ryster mismodig paa hodet): Andres smerte er ulykkeligvis bestandig min egen. Men sæt Dem dog. Det glæder mig, at De kom. De kom just i det rette øieblik.

RADSCHI: Det kommer jeg forresten altid.

SIGFRID: Hvor pokker har De denne ubegribelige livsens sikkerhed fra?

RADSCHI: Søger De? — Nuvel, saa søg at forstaa Dem selv, mikrokosmos. Saa vil de nok forstaa andre mennesker. Og sluttelig ogsaa foreteelserne udenfor livet. Makrokosmos.

SIGFRID: De er ihvertfald et mærkeligt menneske, i hvis selskab man føler sig saare fornuftig vel. Jeg glemte endog totalt min uundværlige cigarette, da jeg var hos Dem igaaftes?

RADSCHI: Aa, ingen overflødige komplimenter. Maa-
ske har duften fra mine hemmelige dekokter afhjulpet
tobakssavnet.

SIGFRID (lyst): Eller noget andet —

RADSCHI (skarpt): Hvad da?

SIGFRID: Naa rent ud — Deres kjære datter, frk.
Irma.

RADSCHI (forskende): Hende. Bestandig hende. Hvad
har hun da gjort, at hun skal huskes saaledes?

SIGFRID (straalende): Intet. Men hun er øieblikkets
dronning. Man glemmer hende aldrig, naar man først
har set hende. Og jeg er glad for, jeg saa hende...
Det ene øieblik ... Om ikke mere.

RADSCHI (kjølig): Naa, det er De? — Og om jeg nu
kom for at advare Dem mod illusionen?

SIGFRID: Saa gav jeg djævlen i Deres advarsler. For jeg elsker hende. Nu ved De det.

RADSCHI: Elsker — et ord fuldt af usalig brynde og begjær. Et ord for menneskedyrene, der aldrig kan mættes. Hvad lykke tror De vel, der er ved hendes legeme alene? — For det er jo alligevel bare det, De elsker.

SIGFRID: Javel elsker jeg hendes legeme. Hendes dybe, skønne øine. Hendes kjære ansigt. Hver linje, hver form er en livsalighed for mig. Selv duften af hendes kjole. Alt, alt elsker jeg. Jeg aner hendes straalende indre. Hendes væsen er en sød og lukket hemlighed for mig. For jeg tørster efter skjønhed. Og hos hende har jeg fundet min inderste higen ...

RADSCHI: Og igaaraftes var det endnu sandheden, selvom den stank?

SIGFRID: Men skjønheden kan jo ogsaa være sand i øieblikket?

RADSCHI Ganskevist. Men maa jeg saa si Dem det — jeg tror aldrig Irma vil kunne tilfredsstille Dem.

SIGFRID: O, jeg ved, hvad De mener. Hun elsker en anden. Eyvind ja. Men det er løgn. For jeg saa et glimt i hendes øine ... Og det glimt bedrager mig ikke.

RADSCHI: Hvad saa De i hendes øine? — hvad jeg, hvad alle har set maaske. Menneskelig godhed. Og jeg ber Dem — ødelæg ikke den pige. Ikke for

min skyld, men for hendes egen. Hun er nu i Deres hænder

SIGFRID: Men har jeg da selv ingen ret til at fordre?

RADSCHI: Nei ingen. Ingensomhelst. Kun hun har ret. Hun maa vælge. Gaar jeg kanske ikke selv omkring med en smerte saa tung, saa tung. Smerten ved det uopnaalige. Men jeg fordrer intet mere. For jeg ved, det vilde straffe sig.

SIGFRID (stolt): Gammelmandssnak. Intet straffer sig, naar man har livets egen sollyse, hellige ret i sig selv . . .

RADSCHI: Prøv bare — og De vil altid støde panden mod det uopnaaelige. Jeg sir Dem endnu en gang — Irma vil ikke tilfredsstille Dem.

SIGFRID: Og hvorfor ikke?

RADSCHI (nøgende): Naa . . . naa fordi hun er et barn endnu. Hun kjender ikke Deres lidenskaber. Hun er lykkelig i en anden verden end Deres. De er vældig og opbrusende som en løve. De forlanger legemets lovlige part. Og De vil sluttelig bli kjed af hende.

SIGFRID (heftig): Aldrig. Og jeg skal . . . skal naa hende, forstaar De?

RADSCHI: Nei, De vil naa noget høiere heldigvis. Ind i en harmoni, der er lyksaligere end nogen elskov. For legemet bringer alene smerteligt savn. Hvor tyde-

lig føler jeg det ikke nu da alt er forbi for mig selv . . . Jeg ved, De hader mig, fordi jeg sir Dem dette. Men engang vil De dog seire. Over Dem selv og Deres usalige drifter. Og da hører livets blændværk op.

SIGFRID: Men et skjønt, et sødt betagende blændværk undertiden.

RADSCHI (nikker): Og al denne rastløse legemshigen, lysbringeren tænder hos os er sluttelig en evigheds-længsel.

SIGFRID: Ja, jeg vil jo ogsaa gjerne vide noget mere. Lad os endelig træffes i aften? — Men faar jeg da virkelig se noget af okkultismen?

RADSCHI (med det selsomme smil): Alle mennesker forlanger naivt nok at se noget mystisk. Ser De da ikke nok? Er ikke denne verden saa overfyldt med gaadefulde tilskikkelser, at De har lidt at spekulere paa? — eller hvad? Er en sylfe eller salamander noget mer? Tror De overhodet man gir sig hen til en visdom uden for at finde ro i sin sjæl? — kraft til at udholde dette anstrengende døgnliv. Til man en dag vaagner bag alle menneskelige horisonter. Kjære ven, her er manifestationer hvert levende minut. Lad os bare fastholde tvilen. Lad os granske og famle, til vi vinder frem. Det er det, jeg vil. Vi vil, vi mørke magere, der søger lyset gennem en trælsom jordnat. Vil ogsaa De det?

SIGFRID (straalende): Om jeg vil? — Aa, jeg elsker —

RADSCHI (kjølig): Min datter Irma.

SIGFRID: Ja, hende . . . og alle, alle mennesker.

RADSCHI: Ikvæld ja. Naar solen synker. Og luften blir rosenrød af seilende skyer. Og Deres unge elskov endnu er frisk og uden bitterhed. Men naar De blir ældre . . . naar De har oplevet tusind nye smerter . . . og livet er blit Dem besk, kan De ogsaa da elske menneskene?

SIGFRID: Ogsaa da.

RADSCHI: Selvom De blev fattig?

SIGFRID (tillidsfuldt): Jeg tror det. For jeg vil altid vedbli at være lige lydhør ung.

RADSCHI: Det er ret. Hold Dem bare ung bestandig. Men fremforalt pludselig. Som en komet. Et jord-skjælv. Farvel (vil gaa).

TJENEREN (ind): Undskyld — her er en herre?

EYVIND (trænger sig frem): Aldrig set paa magen til uforskammethed?

TJENEREN: Ja, jeg sa, De var optat i øieblikket, men . . .

SIGFRID: De kunde jo bedt om kort, hva?

EYVIND (samtidig): Goddag, goddag, Radschi.

SIGFRID: Undskyld, Eyvind. Men dette er en feil-tagelse (til tjeneren). De kan gaa.

TJENEREN (ud).

SIGFRID: Det er ikke min skyld. Det er far, ved du, med de punktlig aflåsedde døre.

EYVIND (but): Ja, I er nogle pragtfuldt besværede herremænd.

SIGFRID (smertelig): Eyvind?

RADSCHI: Jeg forstod Dem nys saaledes, De helst vilde være kvit forpligtelserne, hr. Britter?

SIGFRID: Derfor flytter jeg jo ogsaa herfra.

RADSCHI: Rigtig, unge ven. Flyt saa bare et andet sted hen, hvor livet gir mindre risiko end her (gaar).

SIGFRID (indesluttet): Det gjør jeg neppe. Men er der da intet, jeg kan gjøre for Dem?

RADSCHI (stanser op): De? — for mig? — De, som netop har frasagt Dem alle rettigheder i dette hus. Jeg tror, De gaar over evne i Deres altruistiske tilbøiligheder, min herre.

SIGFRID (stolt): Saa trænger jeg vel ikke husets rettigheder mere. Min kunst skal skaffe mig frem. Engang maa da ogsaa aanden seire selv i denne ravnekrog.

RADSCHI: Jeg er bange for, De alligevel tar feil. Legemet seirer vistnok bestandig. Her og alle vegne (ud).

SIGFRID: Naa, hvad vil du?

EYVIND: Meget. Men jeg vil fremfor alt spørre dig om én ting —: er du min ven eller ikke? —

Naa, saa du er det? Du gir mig din haand paa det? Vel, og jeg spør dig fremdeles —: elsker du min søster eller ikke?

SIGFRID: Nei, den tid er forbi. Om den nogensinde har været.

EYVIND: Synes, det er en lidt underlig opførsel af dig isaafald.

SIGFRID: Saa du synes det? — Naa værsgod for mig.

EYVIND (heftig): Ikke fuldt saa vigtig, du. Du har spadseret med hende i aarevis. Du har ballet og kurtiseret sammen med hende. For fulde og offentlige seil, far ... Hele byen snakker jo ikke om andet.

SIGFRID: Nei, folk har det travlt. Og folk har bestandig ret naturligvis.

EYVIND: Sludder. Nu faar du værsgod ta ansvaret?

SIGFRID: Hvilket ansvar, om jeg maa være saa fri at spørre?

EYVIND: Eier du da ingen moralsk forpligtelse igjen i dit løgnagtige liv?

SIGFRID: For det første gjør jeg dig opmærksom paa, at din tone er høist uforskammet. Men jeg kan tilgi dig ... For jeg kan gjætte grunden. Sæt dig rolig, min ven, og hør paa mig et øieblik. Mine moralske forpligtelser, som du overfuser mig med i et

pludseligt anfald af borgerlig og dydsiret harme, ophørte fuldstændig fra samme stund, jeg mærkede, din søster ophørte at elske mig. Hvis hun da nogensinde har gjort det. Det har jeg nemlig mine tvil om.

EYVIND (spagt): Det kunde jeg aldrig tænke mig...

SIGFRID: Har jeg kanske ikke selv bildt mig ind at være ulykkelig for hendes skyld?

EYVIND: Men saa maa Liv lyve. Og det trodde jeg dog ikke om hende.

SIGFRID: Kvinder lyver ikke. De bare leger som hensynsløse katunger. De leger saa længe, til de blir fanget af en følelse, som er stærkere end dem selv. Det har Liv gjort. Hun har aldrig elsket mig. Maaske i høiden moret sig med sin gamle barndomsven. Og jeg selv vidste heller ikke bedre.

EYVIND: Men nu ved du det?

SIGFRID: Ja, igaaraftes vidste jeg det.

EYVIND (synker om paa en stol): Stakkars far — han har vist glædet sig lidt for tidlig. Du ved jo, han sætter saan pris paa dig?

SIGFRID (kjølig): Livet er jo ikke altid en blank forretningssag heller.

EYVIND: Nei desværre. Du tillader? (tar en cigar og tænder). Har du ovenikjøbet en whisky? — noget nervøs du.

SIGFRID: Ved virkelig ikke. Har knapt noget mere at skulle si i dette hus, men ... (ringer).

TJENEREN (ind).

SIGFRID: Bring whisky og soda. I hast, forstaar De?

TJENEREN: Javel, herre. (ud).

EYVIND: Men hvad er da sket?

SIGFRID: Naa, den gamle og jeg har vore kontroverser. Jeg flytter herfra. Vil bare prøve, hvad jeg selv dur til.

EYVIND: Du flytter? — Hvornaar?

SIGFRID: Idag.

EYVIND: Nu med det samme? Men du maa jo være sindssvag? Kjære — du skjønner da for pokker, du flytter ad helvede til?

SIGFRID: Jo, det er en skøn konsert. Det samme sa jo nyss Radschi.

EYVIND: Ja, han har selv i sin tid faat svi for det ...

SIGFRID: Jeg flytter. Dermed basta. Forstaat?

EYVIND: Ja, men kjære ... Nu trængte jeg just din hjælp overfor din far. Du ved min gamle sidder daarlig i det. Du maa be om henstand ... Med de sidst forfaldne papirer.

SIGFRID: Kan ikke.

(Tjeneren bringer det forlangte og gaar.)

EYVIND: Og du er min ven?

SIGFRID: Ven eller ikke — det er ogsaa en stund siden, du talte et personligt ord til mig forresten. Hvad forlanger du saa af mig? — naar du hører, jeg intet kan gjøre. Vil du forøvrig vide alt? — Naavel, saa hør da — jeg flytter herfra paa grund af mit venskab for dig og din familje. Nu ved du det.

EYVIND: Kan han ikke taale noget af os?

SIGFRID: Han kan ikke taale nogen, der kommer hans magt for nær. Han er en satans tyrann, er han. Han vil alene ødelæggelse.

EYVIND (rækker ham haanden): Du er min ven, Sigfrid.

SIGFRID (trykker hans haand inderlig): Det er jeg. Og derfor gaar jeg jo ogsaa min vei.

EYVIND: Og nu kan ingen forandring ske?

SIGFRID (sørgmodig): Umulig. Nei, skab da heller et nyt stof. For jeg kjender den gamle general ... Og nu er han rasende.

EYVIND: Og du kunde ikke forsone dig med Liv?

SIGFRID: Umulig. Det kunde maaske hændt igaar. Men idag — det forekommer mig altsammen at være bjerge af aar siden.

EYVIND: Ulykkelige øiebliksmenneske. Der findes ikke noget fast hos dig?

SIGFRID: Jo, der findes en fasthed hos mig, som ikke forgaar. Øieblikkets sandhed.

EYVIND: Aa, hvad er vel øieblikkets sandhed? — en lilafarvet dragt, der imorgen er plettet. Et stemningsudbrud, der forekommer dig falsk, men alligevel kan være ægte nok. Fordi du bare ikke gidder se aarsagen. Og paa basis af det, smider du det bedste, det ædlest hjerte væk ... Naar ikke du tilfældigvis er i samme stemning.

SIGFRID (bedrøvet): Det er taabeligt at drøfte ... Du er jo ikke bedre end jeg.

EYVIND (reiser sig heftig): Ah — du elsker Irma?

SIGFRID: Hvad sigter du egentlig til med alle dine spørgsmål? Har jeg noget regnskab at aflægge for dig? Hvad trænger du dig brutalt ind i mit sjæleliv efter? Har du kanske ikke nok med dit eget?

EYVIND: Jeg saa dig og Irma spadsere sammen i formiddag?

SIGFRID: Ganskevist. Kan du forbyde mig at gaa med hende?

EYVIND (efter ham): Og du elsker hende, Sigfrid?

SIGFRID: Hvad kommer det dig ved? Hun har jo frit valg mellem os to?

EYVIND: Hvad sir du?

SIGFRID: Det hører du jo. Du kan da egentlig ikke paastaa, jeg skjuler noget for dig?

EYVIND (ler haardt): Nei, du er pragtfuldt aaben.

TJENEREN (ind): Fru grosserer Dorph?

EYVIND: Mor? — hvad vil hun her?

SIGFRID: Lad hende komme. (Tjeneren gaar.)

EYVIND: Aa, herregud, at far dog er saan pjalt...

SIGFRID: Det synes, jeg ikke. Tvertom. Jeg forstaar ham godt. Øieblikkets sandhed, min ven.

EYVIND (mumlende): En pjaltet sandhed.

FRU DORPH (ind): Undskyld, hr. Britter. Ah — saa du er her ogsaa Eyvind. Og jeg som trodde at ha truffet Dem alene ...

SIGFRID: Ønsker De frue?

FRU DORPH: Langtfra. Er Eyvind her, kjender De jo alt. Vi holder aldrig hemligheder for hverandre derhjemme. Tillader De? (sætter sig).

SIGFRID (pinlig berørt): Jamen, kjære frue — jeg kan intet gjøre.

FRU DORPH: Kjære — De er da en mand?

SIGFRID (med en gebærde): Som De vil, frue. Men jeg flytter ogsaa herfra. Af samme aarsag.

FRU DORPH (opløst): Flytter? Hvad skal det betyde?

EYVIND: Mor — her er intet mer at gjøre for os?

FRU DORPH: Men De ... De har jo da havt nogen godhed for vor datter Liv? — Aajo, De har?

SIGFRID (rolig): Det har jeg endnu. Godhed ja. Som overfor alle mennesker.

KONSUL BRITTER (raskt ind, støder mod Eyvind): Aa undskyld —.

EYVIND (koldt): Nok paa min side undskyldningen blir, hr. konsul.

KONSUL BRITTER: Nah, Dem, hr. ingeniør Dorph. Godaften. Tja, min søn skal jo afsted nu ... Men De har da vel ikke baaret julen ud? De har da vel faat noget at smage? — efter god, gammel skik. Hehe. Og De, frue, her ogsaa. Naa, det maa jeg si, maa jeg si. Hm. Knegten holder nok gilde (biter et skraa af). Men han skal jo ogsaa til Paris imorgen.

SIGFRID: Du er elskværdig som vanlig, far?

EYVIND: Hva? — skal du reise?

SIGFRID: Jeg reiser ikke.

FRU DORPH: Herregud, om man bare kunde ... Fra altsammen. Det skal jo være saa himmelsk i Paris, hr. konsul?

KONSUL BRITTER (imod Sigfrid): Hvad sir du knegt? — Jeg tænker, du reiser jeg. Naar jeg vil, hva?

SIGFRID: Jeg gjør, hvad jeg vil.

EYVIND (hastig): La vær og ophids din far meget?

FRU DORPH: Se da, Deres far vil Dem det vel?

SIGFRID: Saa vil han det? — Det var noget nyt. Aanei, han vil nok bare bruge mig for sin forbandede egoismes skyld. Deri stikker faderligheden.

KONSUL BRITTER: Gutten er gal. Det har han altid været. Men afsted skal han imidlertid. Med nattoget. (ringer).

TJENEREN (ind): Hvad ønsker konsulen?

KONSUL BRITTER: Pak min søns kufferter.

SIGFRID: Ja, pak dem blot.

KONSUL BRITTER: Og bring dem ned paa stationen. Med en gang. Forstaat?

TJENEREN (bukker og gaar).

SIGFRID (efter): De bringer dem, hvor jeg ønsker?

KONSUL BRITTER (bider hidsig et skraa af): Sludder knegt.

FRU DORPH (ilsomt ind mellem): Men kjære, hr. konsul — jeg har bestandig holdt saa meget af, at de unge har havt sin selvbestemmelsesret. Og naar nu ikke Deres søn vil ...

KONSUL BRITTER: Vil? — Er ikke noget som heder vilje i dette hus. Han skal simpelthen.

SIGFRID: Bry jer bare ikke. Fortsæt, om dere har lyst. Jeg gaar imidlertid. Min egen vei (ud mod høire).

EYVIND (holder ham tilbage): Sigfrid? — nu blir du. For mors skyld ihvertfald. Husk øieblikket sandhed du?

FRU DORPH (samtidig): Og jeg, som hadde tænkt at træffe konsulen i høi stemning?

KONSUL BRITTER (tunghør): Hvad havde De, frue?

FRU DORPH: Ja, i anledning af Deres søns sidste arbejde. Dette med Soltilbederen, som staar i alle blade ... Og nu har De jo ogsaa kjøbt skogen af Loft ... for en saan spotpris?

KONSUL BRITTER: Væv, væv, frue. Hvad forstaar De Dem paa forretning desuden? — Han har snydt mig, den gamle, fule bonderad, for over tyvetusind kroner af fortjenesten. Oh, jeg kjender dem ... kjender dem, de hallunker.

FRU DORPH (indsmigrende): Nei, det er jo ingen i verden, som forstaar sig saa godt paa handel som konsulen.

KONSUL BRITTER: Snak har vi nok af, frue. Jeg forstaar mig for øieblikket kun paa ét —: at min søn skal ud af disse jammerlige, trangbrystede forhold. Ud at lufte sig ordentlig. Og saa vil han ovenikjøbet ikke, den knegt.

FRU DORPH: Kjære hr. konsul Britter — vær nu en smule barmhjertig baade mod ham og os. Husk, vi er mennesker allesammen. Jeg ved, De har været god mod min mand. Bare, at han skylder Dem endel penge. Jeg ved ogsaa, han vil betale Dem. Men De maa gi henstand?

KONSUL BRITTER: Kan gjerne være, frue. Kjender ikke noget til det. Forøvrig taler vi ikke om forretninger her i dette øieblik.

FRU DORPH: Jojo. Just her. Just nu. De skal love mig intet at foreta overfor min mand før iovermorgen? Vil De?

KONSUL BRITTER: Iovermorgen? — snak, frue. Han kan ikke mere iovermorgen end idag.

FRU DORPH: Og jeg ved, han kan. Han har faat ordnet sine papirer i England saaledes.

KONSUL BRITTER (vredt): Det er forsent, frue. Banken er underrettet allerede. Vekslerne blir protesterede.

FRU DORPH (synker om paa en stol): De mener det ikke? — Ruin, total ruin . . .

EYVIND: Kom mor!

FRU DORPH (hulker): Umulig. Aa, vær skaansom, hr. Britter? — vær skaansom? (knæler). Kan De være saa hjertehaard? — En hel familjes ruin?

EYVIND: Det er modbydeligt. Kom mor!

KONSUL BRITTER: Jeg hader . . . hader personlig al svindel. Og Deres mand er kommet ud paa vidtløftighederne. Desværre. Han kunde jo havt det saa udmærket hos mig. Ganske fortræffeligt. Paalæg i gage og frit hus. Alt. Men han var naturligvis den store herre. Naa, værsaagod for mig. Som man reder, ligger man.

FRU DORPH (reiser sig): Naa, saa gid De selv snart maa lide som jeg i denne stund!

KONSUL BRITTER: Hvorfor kommer forøvrig ikke Deres mand her personlig? — Saa skulde jeg maaske tænkt over sagerne ... Tænkt over sagerne ...

FRU DORPH: Hvad skulde han vel her? — Han har jo ovenikjøbet været her. Men De vilde ikke modta ham?

KONSUL BRITTER (nikker): Nei, De har ret. Ham kan ingen menneskelig magt mer redde i øieblikket. Men send De ham bare herover imorgen, saa skal vi se ... Hm, saa skal vi se, hvad vi kan gjøre for ham. Efter fallitten.

EYVIND: Er du nu færdig, mor? — med dine knæfald.

FRU DORPH: Ja, nu er jeg færdig. Og jeg forbander Dem, konsul Britter. For nu ser jeg tydelig Deres hensigt. De vil bare drive ham til døden for siden destobedre at kunne udnytte ham. Hans arbeidskraft og indsigt har De brug for. Ikke ham selv. Men aldrig skal min mand med min vilje komme til Dem og tigge om levebrødet. Det skal De vide ... Og jeg forbander baade Dem og hele dette hus ...

SIGFRID (mellem dem): Forband ham ikke. Se, hvor gammel han er ... Hvor skjælvende ... Han ved ikke, hvad han gjør mer.

KONSUL BRITTER (rasende): Gaa ... bare gaa ... Ud af mit hus, pak. Vi skal da vise samfundet, at her gudskelov endnu er velanstændighed i handlemaaden.

EYVIND tar sin mor under armen): Mor, det er nok. Nu skal de folk ha det fra en anden og utrolig kant. Farvel Sigfrid — du er min dødsfiende fra denne stund (ud til høire).

SIGFRID: Tilgi os — jeg bærer intet nag. (mod sin far). Er du saa færdig?

KONSUL BRITTER (resolut): Basta. Du reiser iaften til Paris og morer dig. Nu ved du det, min søn. (ud).

SIGFRID (hen i vinduet): Irma? — Aa, der er hun allerede ... Hun kommer ad bagtrappen. De ser hende ikke gudskelov! (ud til venstre gennem atelieret. Om et øieblik ind med hende). Du kom dog efter aftale? — Kjære dig. fra jeg saa dig paanyt igaaraftes, har du ikke veget fra mig. Jeg har ikke kunnet sove eller spise for din skyld. Du er som en mørk skog af glæde og angst for mig. Du min stjerne i ulykken. Aa, lad mig kysse dig. Tusinde gange, du kjære ...

IRMA: Jeg trodde De ... at du elskede Liv?

SIGFRID: Ja ikkesandt? — der, hvor intet liv var for mig. Nei du — det er det dulgte jeg elsker. Der, hvor jeg ingen bund finder. Og maaske heller intet svar. Det er dig, Irma. Dig.

Skumringen farves mere heftig rød.

IRMA: Men jeg elsker dig ogsaa, Sigfrid?

SIGFRID: Og Eyvind?

IRMA: Kjender ham ikke mere.

SIGFRID (omfavner hende): Det er godt, Irma. Godt. (hviskende, idet han fører hende hen til divanen). Kom, lad os sætte os ...

IRMA (nølende): Jeg ved ikke, om jeg tør .. endnu.

SIGFRID: Ah, du kan alligevel ikke glemme Eyvind?

IRMA (henført): Jo, ham glemmer jeg ... Naar du er her.

SIGFRID: Hvad saa? (trækker hende blidt ned ved sin side).

IRMA: Det er bare saa sælsomt, altsammen. Saa pludseligt. Jeg tør endnu ikke tro, det er dig ... Du med dine besynderlige øine, der altid drog mig ...

SIGFRID: Ja, kan du huske gamle dage du ... Da vi sprang og lagte som barn?

IRMA (henaandet): Ja, jeg kan ...

SIGFRID: Kan du huske, vi engang havde gjemt os sammen? — bag et stengjærde i den susende ekelund. Da var du saa nær mig. Og der kom en underlig følelse op i mig. Jeg vidste ikke, hvad det var bare ...

IRMA: Nu forstaar jeg det. Derfra har jeg dine øine?

SIGFRID: Ja, for ogsaa dengang elskede jeg dig. Ubevidst. Men nu ved jeg det. Og nu vil jeg til Paris. Og du skal følge med. For dernede skal vi elske hinanden. Fjernt fra alle onde mennesker.

IRMA (i hypnose): Reiser du? Hvorfor ikke bli her?

SIGFRID: Fra dig reiser jeg aldrig, du kjære. Men du følger jo med? Hvad hindrer dig mer? — Nei, far har ret. Vi to skal ud at lufte os ...

IRMA (uroelig): Hør, nogen kalder? — Jo, far kalder. Jeg maa hjem (søger at reise sig).

SIGFRID (holder igjen): Ingen kalder. Sludder. Se, jeg alene kalder paa dig?

IRMA (ser uklart kjølig paa ham): Jeg maa gaa. Straks. Maa skynde mig hjem, forstaar du. Herregud, hvem er du, som holder mig tilbage? Hører du — ingen maa holde mig tilbage? Du er ingenting for mig, hvis du holder mig tilbage? (river sig løs). Jeg maa hjem. Hvem er du? — Jeg kjender dig ikke ... Aa, hvad har jeg gjort?

SIGFRID: Ingenting, Irma. Men vent et øieblik bare ... Og lad mig faa kysse dig endnu en gang? (kysser hende).

IRMA (skyver ham væk): Jeg maa bare hjem til mig selv (ud til venstre).

SIGFRID (angst): Irma — gaar du virkelig fra mig?

Tæppet.

IV AKT

Badedirektørens sommervilla. *Radschis* hemmelige rum. I baggrunden glasvæg, hvorigjennem skimtes havets yderste maanestribes, der falder mellem to kegleformede øer. Endnu stærk rødlig skumring. men efterhaanden faar maanskinnet magten og flyder vældig ind i det ødselige rum.

Paa et stativ foran glasvæggen et telescop. En høj bogreol midt paa venstre sidevæg, hvori gamle ærværdige værker, blandet med dynger af uindbundne hefter og manuskripter. Foran bøgerne paa de par øverste rækker nogle sorte medisinflasker og krukker samt nogle selsomt malede glas. Paa den øverste hylde kolber og retorter. Paa væggene underlige tegninger og stik af *Pan* med fiskehalen og *Stenbukken*. Af *Lucifer* og *La papesse noire et rouge*. Af okultistiske tegn og instrumenter. Blandt andet bækkenet med hammeren.

Paa et bord midt i rummet syder og koger forskellige dekokter over spiritusbluss. Dampene stiger op derfra.

Ved et andet, firkantet bord i en lav og lærbetrukken lænestol sidder *Radschi* i sin slidte bonjour. Paa bordet ligger forskellige manuskripter og nogle bøger in quarto. Desuden terningerne, urnen, tryllestaven, korden og dødningehodet.

En spiritusflammes blaalig flakrende skin belyser knapt bordet og hans ansigt. Han sidder fordybet i sine tarokkort. Undertiden tar han et op og stirrer paa det. Berører det svagt med den magiske stav og lægger det ned med et suk. Holder haanden for øinene og brister i en kort hulken. Pludselig griber han korden med venstre haand og hæver den høit i luften som til en bevægelse, idet han lægger høire haand paa dødningehodet. Men atter synker haanden kraftesløst ned, idet han mumler noget.

RADSCHI (høit, kalder): Samael, Samael? — kom herind.

KIRSTEN (ind fra høire): Aa, vi' du?

RADSCHI: Hvor er Samael?

KIRSTEN: Herregud — du ved da, han flyr ærinder for trælasthandler Dorph vel? — Aaja, havde vi ikke hanses og Irmas fortjeneste saa . . .

RADSCHI: Ti stille med det snak.

KIRSTEN: Ja, det sir du bestandig. Men dettene tar en ende med forfærdelse. Det sir naa jeg. For naa er det snart slut hos Dorphs. Sam er opsagt idag. Og saa gaar han her hele den sure, leie vinteren til paaske og konfrotation. Og du bestiller ikke guds-skaft-tingen. Uden at renne med disse hersens fornemme menneskene dine . . . Ja, rigtig mennesker, sir jeg . . . Og saa holde paa dennene fankensdommen din. Pføi, sir jeg.

RADSCHI (lugter til en flaske): Gaa kvinde. Forstyr mig ikke.

KIRSTEN: Forstyr mig ikke? — Hæ, saa var det engang, du sa noget andet. Dengang, du gik varm paa mig. Men det er længesiden gudbedre. Og naa er det forsent at angre paa.

RADSCHI: Ja desværre — det er forsent.

KIRSTEN: For naa har vi den syvende. Og knapt madsmulen i nytaarshelgen. Og ikke vil du ta imod hjælp heller.

RADSCHI: Nei, jeg synes her er overflødigt nok — med unger idetmindste.

KIRSTEN: Hæ, har du ikke sjel' gjort dem, din — jeg vil ikke, si mer.

RADSCHI: Desværre.

KIRSTEN (puffer lille Satellita ind af døren): Virr'u naa være rolig, onge? — Du skal ind og lægge dig, skal du. Saa sover du baade fra sult og altsammen . . .

RADSCHI: Nei, lad barnet bli herinde. Hvorfor jager du hende bort fra mig? — Kom, vesle Satellita. Kom paa fars knæ . . . Se saa (tar hende op). Far er ikke slem, du. Men far har saa meget at tænke paa bare . . . (vugger hende ømt, med hode bøiet mod hende).

KIRSTEN: Aa, men jeg synes, du spiser saa lidet naa om dagen, Ben. Du rører jo ikke mad, menneske?

RADSCHI (lugter til en flaske): Behøves heller ikke.

KIRSTEN: Aaja, en kan jo ikke leve a' bare lugta heller. Og naa har jeg just noe saa deilig salt oksebrøst liggendes . . . Som den snille fru Dorph sendte med Sam tilmiddags. Det ved jeg, du holdt saa møe af før i tiden?

RADSCHI: Tak — jeg skal ikke ha noget oksebryst.

KIRSTEN: Aa, jeg tror du spøger mod no'e', jeg. Ikke spise?

RADSCHI (hastig): Jeg trænger det ikke mer, hører du. Jeg er grundig kjed af ernæringsprocessen, elsko-

ven og det hele . . . Alt, hvad der hører legemet til. Min næring suger jeg fra andre kanter.

KIRSTEN (skræmt): Ja, jeg kan mærke det. For du er blit mere og mere amper i det sidste.

RADSCHI: Saa hold da engang op med det mad-snak. Men hør — Samael skal ikke konfirmeres. Han skal slutte hos præsten.

KIRSTEN: Mener, du er spænna gælen, mand? — ikke konformerer. Sam, som selveste præsten Hersleb har sagt, er flinkeste gutten paa golvet. Og som han sjel idag har sagt til, at han vil skaffe ham baade bukser og puds . . . Nei, naa har jeg hørt det med.

RADSCHI: Det samme. Nu har jeg føiet dig engang med Irma. Det er nok. Gutten skal ikke ogsaa forkvakles af præstedumhed. Herefter er det mig, som tar mig af mine børns opdragelse. Ikke du.

KIRSTEN (ivrig): Ikke jeg, hnei . . . Du med din fine opdragelse, ja. Men maden faar vi skaffe os sjel. Om vinteren da.

RADSCHI (klapper barnet over haaret): Stille, Kirsten. Jeg gjør, hvad jeg kan. Og jeg vil vedbli at gjøre min forbandede pligt. Men børnene skal ikke ødelægges. De er mere mine end dine.

KIRSTEN: Naa har jeg hørt det ogsaa . . .

RADSCHI (reiser sig og sætter barnet ned): Saa vesle ven, kys nu far . . . Og gaa ind og læg dig (kysser hende).

Jeg har i disse dage stillet Samaels horoscop. Der staar skrevet i stjernerne, at den gut kan naa vidt, hvis han bare undgaar et kritisk punkt. Og det er nu.

KIRSTEN: Og det skulde være præsten Hersleb? — Nei, jeg tror, det er dig, som lager kritiske punkter, jeg ...

RADSCHI (uforstyrret): Forøvrig har du intet at skulde ha sagt over den gut. Han er avlet med en ganske anden end dig.

KIRSTEN: Saa du vil beskyldte mig for utroskab ogsaa, naa? — Jeg, som ... (tuder) som har holdt altfor møe utav dig, din laban.

RADSCHI (med et smil): Det maatte jo isaafald være mig, som var den utro part. Men du forstaar ikke mysterierne, Kirsten. Samael er født af La papesse noire. Hende der (peger mod billedet).

KIRSTEN (tørker øinene i forklædesnippen): Du snakker saa gyselig, synes jeg. Hvor du har vær't blandt dine fine damer, ved jeg ikke ... Men at jeg har vær't, hvor du var, det ved jeg. Og det i samme seng.

RADSCHI: Tanken, Kirsten. Den almægtige tanke, der er istand til at føde og dræbe ...

KIRSTEN: Uf, naa er du farlig i øinene igjen. Se ikke saan paa mig. Jeg faar vondt ...

Men det er det samre. Har 'u e' hal' krone paa dig? Haruikke?

RADSCHI: Kirsten, jeg kunde iaften skaffe dig alt, hvad du vilde . . . Jeg føler mig stærk nok til at beherske materien. Menneskene. Og et ord vilde være nok . . . Men jeg vil ikke.

KIRSTEN: Vil ikke? — Hnei, du vil heller aldrig. For var det mandsmod i dig, saa bad du til den svarte satan, som du tjener . . . Det er mig akkurat det samme, hvorfra hjælpen kommer.

RADSCHI: Dere kvinder skal ogsaa altid bede. Vi mænd fordrer simpelthen. Og saa kommer det ligefort.

KIRSTEN: Ligefort ja. Men saa fordr' da for fan-ken — (faar øie paa Eyvind): Naa, saa der er han igjen . . .

EYVIND (ophidset ind): Maa nødvendigvis tale med dig. Undskyld frue —?

KIRSTEN: Tyss onge, virru være stille. Ind med dig. Naa, jeg gaar insjenør. Men undskyld — jeg kommer bestandig tilbage (ud til høire).

EYVIND: Du maa hjælpe mig . . . Kan ikke mere. Nei, nu maa din sortekunst hjælpe os?

RADSCHI: Hvad fordrer du saa af mig?

EYVIND: Alt.

RADSCHI: Det er meget. Men hvad er spørgs-maalet?

EYVIND: Vil du ha det formuleret? — i latterlige ord?

RADSCHI: Ogsaa undertiden nødvendigt.

EYVIND: Naa, jeg trodde du vidste det allerede. Ligesaa sikkert som der eksisterer en traadløs telefoni. Men kanske du i øieblikket var optat af noget andet? — Du er vistnok ingen sympatisk modtagelsesstation for øieblikket? — hehe.

RADSCHI: Og om saa var? — Jeg har da andre ting at ta vare paa end dig og dit?

EYVIND: Ganskevist. Hus, hjem, ægtefælle, børn, klæder, sko, mad og drikke med samt meget mere godt. Men tænk mig, tænk os, som snart kommer til at gaa fra det altsammen. Baade hus og hjem og ... Aa Irma ... nei, det er ikke til at holde ud ...

RADSCHI (rolig): Jeg ved alt. Men det er ikke noget at gjøre ved. Desværre. Det er en skjæbne.

EYVIND (haanlig): Skjæbne? Ikke noget at gjøre ved? — Du mestrer ikke kunsten længer? Eller hva?

RADSCHI: Jo, men jeg vil ikke. Vil ikke bevidst gjøre ondt. Og jeg har ansvaret.

EYVIND: Hvilket ansvar?

RADSCHI: Først og fremst mod mig selv. Saa mod mine barn, som jeg herefterdags har bestemt mig at leve for. Og hvert uoverlagt skridt af mig vil straffe sig tungt ...

EYVIND: Straf, straf ... og børn, børn ... Ja, Gud skal vide, det er en straf. Men jeg ønsker ingen barn.

Jeg ønsker bare at elske, elske . . . Til galskab. Ak, saadan med lukkede øine . . . Og jeg ser hendes billed indtil pinesvanger tydelighed . . . Og du skal være mig behjælpelig. Du skal bringe hende hjem fra Sigfrid. For jeg ved, hun er der i dette øieblik. Aa, Irma . . .

RADSCHI: Og hvad er prisen?

EYVIND: Begynder du at købslaa?

RADSCHI: Ja, jeg gjør.

EYVIND (haanlig): Og hvad er budet? — om jeg tør spørre.

RADSCHI: Liv. Din søster.

EYVIND (overvældet): Min søster? Du? — men det er dog altfor latterligt, ven. Du, i din alder? Med alle de barn? — og saa nederdrægtig gift ovenikjøbet. Umulig. Du maa jo være blit gal.

RADSCHI (stærkt): Og det er dog muligt. For jeg elsker Liv. Jeg elsker hende ligesaa vanvittigt som du Irma. Oh, at jeg ikke engang kan høre op med forblindelsen. Naar jeg dog ved, at det hele med skjønheden kun er et tarveligt sanserus. Som jeg kan nyde alene i mit lønkammer. O, det forbandede legeme . . .

EYVIND: Men du maa jo ville hende ondt?

RADSCHI: Nei, jeg vil hende bare alt det bedste.

EYVIND: Men det er jo sindssvagt, forstaar du. Hun elsker dig jo ikke?

RADSCHI: Hun elsker mig, hvis jeg vil . . . Du med dine menneskelige argumenter . . . (retter sig, tar de blaa briller af): Er jeg ikke ung og spænstig nok, hvis jeg vil? Kan jeg ikke endnu drysse forglemmelse over kone og barn? — endnu engang, om jeg gidder?

EYVIND (forbauset): Aa — de blaa briller har skjult dig sandelig . . . Du er helt forandret (fortvilet). Aa, men det maa alligevel ikke ske. Husk da menneske — det er jo min søster . . .

RADSCHI (koldt): Saa lad Sigfrid og Irma ifred. De elsker hinanden nu i dette øieblik. Og de kunde maaske bli lykkelige. Hvem ved.

EYVIND (løber urolig frem og tilbage): Lykkelige . . . Umulig, umulig. Utilstedelig umulig. Det maa ikke ske. Til helvede med dem begge to . . .

RADSCHI (bevist): Stille. Det bestemmer ikke du. Det er min datter. Og det er din ven, som du vil gjøre ulykkelig . . .

EYVIND (indskydende): Han er ikke min ven mere. Har aldrig været det.

RADSCHI: Og dog er det ikke længer siden igaar, da du mente, at han vilde ta skade paa sin sjæl ved mit bekjendtskab?

EYVIND (fortvilet): Igaar, igaar . . . Miljoner af dage siden. Aa, hadde de bare aldrig set hinanden (liden-skabelig). Gid de heller maa brænde i helvede end elske hinanden nu . . .

RADSCHI: Det er dig, der kommer til at brænde, ifald du forlanger, at jeg skal skaffe dig Irma tilbage. Hun vil alene bringe dig ulykke.

EYVIND: Saa lad mig brænde i syv helveder . . . al min bevidstheds tid . . . Men skaf mig bare Irma tilbage . . . Om du kan.

RADSCHI: Jeg kan. Og din søster?

EYVIND: Ah — nu forstaar jeg alt . . . Konsul Britters søn . . . Sigfrid. Ahjovist. Det er noget andet end mig nu i øieblikket. Det er en fed gasse paa en nyttaarskvæld. Og du kalder dig min ven? Du kalder dig okkulist? — Hehe. Jeg har endnu ikke set andet end den sørgeligste materialisme fra dig.

RADSCHI (med et koldt glimt): Nei, og derfor kan du ogsaa gaa. Jeg agter ikke at vise dig mere. Jeg har aldrig forlangt dit venskab. Heller ikke et materielt gode af dig eller din familje. Derfor gaa.

EYVIND (usikker): Og min søster, som du nys forlangte?

RADSCHI (støtter sig tungt til bordet): Din søster . . . har jeg endnu ikke forlangt. Og jeg kjøber hende heller ikke for saa dyr en pris. Hører du . . . du, som kan elske . . . Du vil da ikke, at din søster skal lide?

EYVIND: Nei, ikke hende. Bare ikke hende. Forlang alt andet af mig. Min egen sjæl, om det kræves.

RADSCHI: Der ser du? — Og du tror ikke, Irma er ligesaa meget for mig? — Jeg sælger ikke den

pige . . . Selv ikke til Sigfrid Britter engang . . . Selv ikke til pengedjævlens eneste søn paa stedet. Forstaar du det?

EYVIND (fortvilet): Jeg forstaar dig. Men hvad forlanger du saa?

RADSCHI (maaler gulvet): Intet. For jeg foretar mig intet.

EYVIND: Og mig lar du rolig gaa tilgrunde. Min familje med? — At far, at mor . . . Aanei, det er ikke til at holde ud . . .

RADSCHI: Hvad saa? — Du har jo rolig set paa, at mit hjem, at Irma og vi alle synker . . . Og du kan fremdeles rolig se paa, at jeg brænder inde med en elskov, der kanske er større end din. Hvem ved?

EYVIND (rokker frem og tilbage): Nei nei nei. Saa ta hende da (hidsig). Men dræb gamle Britter. Slaa ham ihjel for sin ondskabs skyld. Og lad mig elske Irma . . . Endnu engang.

RADSCHI: Ved du, hvad du forlanger, barn?

EYVIND: Nei, jeg ved ikke mere af mig selv. Men jeg maa . . . jeg bare maa ha Irma. Irma alene.

RADSCHI: Nuvel, saa skal jeg fortælle dig det. Du vil frelse din far fra ruin. Det kan kun ske gennem konsul Britters død. Du forlanger min datter tilbage — det kan kun ske gennem din eneste ven, Sigfrids lykkes død. Og maaske ogsaa gennem hen-

des egen. Og din søster Liv vil du prisgive skandalen . . . Vil du ofre for et eneste øiebliks lyst . . . Du vil efterlade dig alene fjender paa jorden. Mennesker, du har glædet dig ved. Men som du ikke mer tør se ind i ansigtet. Og til gjengjæld faar du en haandfuld muld mellem dine hænder. Vil du ogsaa det?

EYVIND: Jeg vil det. Altsammen vil jeg — for Irmas skyld.

RADSCHI: Og du husker prisen? — din søster Liv?

EYVIND: Lad det ske, lad det ske . . . Koste, hvad det vil. Ogsaa hende. For jeg elsker Irma . . .

RADSCHI (endnu et øieblik tvilraadig; derpaa stærkt): Vel, saa lad det ske. Iaften er alting mulig for mig.

Tar den magiske kappe paa og sætter sig ved tarokkortene. Griber en flakon og lugter til den. Endnu en. Hensættes i ekstase og bestryger langsomt de forskjellige kort med tryllestaven. Holder et kort over flammen. Et andet gjennemborer han med korden, medens hans høire haand hviler paa dødningehodet. Maaneskinnet er nu spøgelsesagtig stort indover rummet.

EYVIND (lyttende, med et saligt smil): Hun kommer . . . Aa, du er virkelig en mager? — Jeg kan høre hende . . . Irma, du vidunderlige?

RADSCHI (reiser sig): Der er heller ikke langt fra konsul Britters villa og hid . . .

Døren rives op. *Irma* ind.

EYVIND: Endelig kom du?

IRMA (ser længe og stivt paa ham): Ah, nu vaagner jeg.

Du Eyvind? — at jeg kunde glemme dig nogensinde?
Og du far? — du er bestandig den samme.

RADSCHI (gaar hen og klapper hende paa hodet): Tilgiv mig, barn?

EYVIND: Irma, lad os gaa herind . . . Lad os endelig bli alene — og for os selv engang.

RADSCHI (vender sig mod maanelyset. Hans ansigt synes glødende ungt. Han minder om Lucifer, morgnens søn): Saa skede det . . . Og hvad der maa ske, sker.

LIV (bruser ind): Du har kaldt paa mig? Har du ikke? — Jovist. Men her er jeg jo ogsaa. Se, jeg danser for dig paanyt, du gamle. Men hva? — Du er jo forvandlet, mester? Du er jo ung og skøn og stærk. Hvor du lyser iaften . . . Dine øine har en sel-som kraft (indtil ham). Aa, jeg har alligevel længtes efter dig. Kun hos dig finder jeg ro. Du eier udødeligheden i din sjæl. Du evige.

RADSCHI (favner hende voldsomt): For evigheden ligger gjemt i et sekund, du kjære. Det gjælder blot at gribe det.

LIV (henført): Ja og ja du. Først hos dig har jeg hjemme. Mester — jeg elsker dig. Du er mit første jeg. Og de andre glemmer jeg hos dig . . .

RADSCHI (lidenskabelig): Liv — du mit eneste liv — nu dør jeg gjerne.

Tæppet langsomt.

V AKT

Radschis dagligstue som i første akt. Skydevæggen til det hemmelige rum noget tilside, saa en bred maanestribе falder herind. En lav fodlampe lyser døsigt fra kommoden.

SAMAEЛ: Ja, far. Det lover jeg.

RADSCHI (urolig frem og tilbage): For nu skal jeg snart ad stjernestigerne, min søn.

SAMAEЛ (skræmt): Hvorfor sir du det?

RADSCHI: For det maa saa være, Samael. Men ta vare paa mor og søskende, naar jeg er borte. Vær god mod dem. Du er jo min ældste søn. Og du har pligterne, forstaar du. Bare voks dig stor og stærk og arbeid . . . Saa kommer nok det hele af sig selv. Se her har jeg git dig en anbefaling til én, som ved bedre end jeg. Det ligger i denne konvolut her. Du forstaar endnu ingenting af det hele. Og maaske kommer du aldrig til at forstaa . . . Men blir du nogensinde urolig i din sjæl og higer udover det menneskelige, saa husk dette forseglede brev. Det skal nok aabne dig vei.

SAMAEL (modtar brevet med sænket hode, svælger forknytt i ordene): Det skal jeg . . . skal jeg nok.

RADSCHI (bedrøvet): Desværre det er mit eneste testament til dig. Jeg ved, jeg har været en daarlig far for dig, gutten min. Og nu . . . nu kan jeg ikke mer.

SAMAEL (hulkende): Far, du reiser da ikke fra os?

RADSCHI (klapper ham paa skuldren): Saa, saa — en liden lystreise maa jeg vel ogsaa engang ha lov til. Jeg har længe trængt saart til den. Men graat ikke, gutten min. Du vil bli lykkeligere end jeg (kysser ham paa panden). Dit navn betyder seiren, Samael. Du eier de røde og violette straalere i dit legeme. Du betyder al menneskelig energi. — Ak, dersom folk dog engang vilde lære at forstaa sig selv . . . Hvor langt lettere vilde det da ikke være at leve?

KIRSTEN (ind fra venstre): Præsten er her udenfor og vil snakke med dig om Sam?

RADSCHI: Si jeg har talt med Samael selv.

KIRSTEN: Du vil ikke unde dine medmennesker noget godt heller, du. Selv ikke religionens støtte.

RADSCHI: Nei, selv ikke pastor Herslebs religion. For nu er jeg grundig kjed af det menneskelige samfund. Gaa saa. Ja, gaa engang du, som hele mit liv har gaat mig iveien.

KIRSTEN (arrig): Og gaa til helvede du, som altid har gjort mig livet surt!

RADSCHI: Det er mod min vilje ihvertfald. Og ondt eller godt — alt er bare tilsyneladende.

KIRSTEN: Aanei, jeg synes ikke. Naar der mangler ved og petroleum heller.

RADSCHI (mildt): Kirsten — vær nu rolig. Jeg ved, der vil bli sørget for dere. Min magt seirer alligevel sluttelig. Gjennem Samael, den aandefødte.

KIRSTEN (stirrer frygtsomt paa ham): Syns, du lyser saa stærkt ikvæld? — Ja, du har jo ogsaa brillerne af. Aa, Ben, det skal være glemt altsammen . . . Dersom du bare vil kaste henner, frøkne . . .

RADSCHI: Ikke et ord mere. Samael er her jo?

SAMAEL (slu): Skjønner inteno, jeg.

RADSCHI: Gaa nu, Kirsten. Jeg forstaar dig og livets enfoldig tunge nødvendighed. Og jeg tilgir dig, som du maa tilgi mig. Jeg forsøgte at gjøre det bedste. Det var ikke min skyld, det blev galt. Men gaa nu og lad mig ifred?

KIRSTEN: Naa graater jeg, hvis du holder paa slig . . . Ben, jeg har altid holdt redelig af dig. Har altid staat paa dit parti, hvisom de andre har snakket vont om dig. Ja, jeg har gladelig sulta for din skyld . . .

RADSCHI: Menneske, det er ikke det, der gjælder for mig mere.

SIGFRID (hastig ind fra venstre): Nu er jeg her, hr. Radschi (hilser). Men hvor er Irma?

RADSCHI (nervøst): Hun er her ikke . . . i øieblikket. Hvad vil De hende?

SIGFRID: Jeg maa tale med hende. Straks. Jeg begynder at ane grunden til hendes besynderlige opførsel. Og Deres egen med.

RADSCHI: Det betviler jeg.

SIGFRID: De ved bestemt, hvor hun er?

RADSCHI: Og om jeg vidste — hvad saa?

SIGFRID: Saa vil jeg si Dem det saavel som hende. Mine hensigter maa De aldeles ikke betvile. Jeg gifter mig med hende paa stand og time, om De vil.

RADSCHI: Men det vil jeg altsaa ikke.

SIGFRID: Vil De ikke?

KIRSTEN: Aa, men du maa jo være feilfri? — Tænk, en søn af konsul Britter . . . Gaa Sam, gaa dit ærkebæst?

SAMAEL: Ja, mor, nu gaar jeg . . .

RADSCHI: Nei, bli her, gutten min. Det er endnu nogle ord, jeg har at si dig.

Ser De, hr. billedhugger Britter — min datter er hos Eyvind Dorph i dette øieblik. Og der maa hun være . . . Til hun engang bag alle tideskjell blir udløst.

SIGFRID (rasende): Tøite.

RADSCHI: Og det vover De at si her i mit hjem? — Jeg burde vise Dem ud. Men jeg tilgir Dem. Jeg forstaar Deres raseri. Nei, De tar feil, unge mand. Irma er ingen tøite. Hun er bare ikke vaagnet endnu. Hun sover i sit morgensvøb. Og naar hun engang vaagner og finder sig forladt, blir hun ulykkelig.

SIGFRID: Ja, men saa væk hende da for pokker?

RADSCHI (ryster mismodig paa hodet): For silde, unge ven. For silde.

SIGFRID: (ivrig, henimod høire): Aa, men lad mig saa vække hende selv . . . Jeg ved hun er derinde?

RADSCHI: (foran ham, stansende): De kan ikke vække hende. Ingen kan vække hende . . . Før hun selv vaagner. Slaa Dem til ro — øieblikkets fortvilelse forvandler sig snart til glæde for Dem. Hvad vilde De med elskov. Tom indbildning bare. De har ganske andre livsmaal. De har Deres kunst, min ven. De er født under Løvens tegn. De har med seir at skaffe. Men med dyrkjøbte seire rigtignok. De vil det saakaldte gode. Nuvel, det vil koste Dem smertelige skuffelser. Og Deres glæde vil De finde ad helt andre veie, end De nu tror. Men jeg ved, De alligevel er skabt til noget mer end vi andre. De vil bli en lysbringer i saare menneskesjæle. De elsker skjønheden — og De vil sluttelig forsone Dem med det hæslige, fordi De bag masken finder det evige glimt. Se her staar et ungt menneske, som trænger Deres

hjælp. Hvis der er vilje i Deres mening . . . Hvis ikke alle Deres næstekjærlige ord blot er et mundsveir, saa har De her en taknemlig brakjord. Af ham kan De engang skabe et menneske. Se engang paa ham . . . Min søn Samael.

SIGFRID: Han har skjæbne i sine øine. Han minder om Irma.

RADSCHI: I Deres hænder overgir jeg ham. For I er begge født under samme straalende himmeltegn. Under solens tegn. Vær De en far for ham. Og han vil bringe Dem glæde.

KIRSTEN (utaalmodig): Skal jeg saa hente præsten? — Han sidder i den ydre stue og fryser saa fælt.

RADSCHI: Ja, hent ham bare.

KIRSTEN (gaar).

RADSCHI: De skal bare forstaa mig ret. Jeg forholdt Dem ikke Irma. Men det uafvendelige var over os alle. Og Eyvind blir ulykkeligere end Dem. Tro det.

SIGFRID (smertelig stille): Tal bare ikke om det. Det er saa bitterlig ondt altsammen . . .

RADSCHI (mismodig): Ak, det usalige begjær. Og jeg sir Dem endnu én gang —: om De havde eiet hende aldrig saa meget, De vilde ha gaat ligesaa utilfredsstillet bort. For denne graadige umættelighed er livets eneste forbandelse (vender sig). Ah — der er jo hr. pa-

storen. Glæder mig at forny bekjendtskabet fra igaaraftes?

HERSLEB (ind fra venstre, fulgt af *Kirsten*): Godaften, mine herrer. Jeg kommer i anledning Deres søns konfirmation. Hører, De har imod den? — Ja, mit frisindede standpunkt i saa henseende turde muligens være Dem bekjendt?

RADSCHI: Ganskevist. Men De kjender jo ogsaa tilstrækkelig nøiagtig mit standpunkt til lutherdommen. Saa De ved jo, De maa holde paa akkurat det stik modsatte. De maa hverken slippe gud, djævel, daab eller konfirmation. Ellers er De kaput, min herre. Paa Deres religions vegne.

HERSLEB: Jeg er ikke kommet her for at si ubehageligheder, hr. Radschi. Og heller ikke for at høre dem. Men lad os tale fornuftig sammen. Af rent praktiske grunde . . . Af hensynet, De skylder Deres familje, mener jeg altsaa . . .

KIRSTEN: Aaja, hr. pastor. Har jeg ikke tidt nok sagt det. Men tror De, han bryr sig om det? — Aanei, nei (tørker øinene i forklæsnippen).

HERSLEB (uforstyrret): Og af de hensyn, De skylder guttens fremtid. Ukonfirmeret, bedste hr. Radschi, vil altid være en social usmagelighed — om jeg maa kalde det saa. Med et mildt udtryk.

RADSCHI (haanlig): Kanhænde. Men den overlever

han nok. For han er ikke døbt med kristen daab heller.

KIRSTEN (tudende): Næhei, hr. pastor. Ingen ta' vore uden Irma. Og derfor saa . . .

RADSCHI: Og derfor gaar det hende saa godt, ikke sandt?

HERSLEB: Er det heldigt, Samael paahører denne samtale?

KIRSTEN (resolut): Nei, det har pastoren ret i. Ud med dig, din flab. Vi' du?

SIGFRID (hidsig): Undskyld, men jeg er af en ganske anden mening. Er det ikke Samael, det gjælder?

KIRSTEN (stanser): Det er det. Og jeg er da hans mor ved den levende Israels Gud . . .

RADSCHI: Men jeg —

SAMAEL (mumlende): Det er da mig selv, der bestemmer, for fanken. Og naar far og . . .

HERSLEB (viger tilbage): Fy, tænk han bander . . . Det trodde jeg ikke om dig, Samael?

SAMAEL: Det har jeg vel lov til, naar mor . . .

KIRSTEN: Aa, herregud, hvad skal han vel andet lære her, De. Uden sønd og elendighed . . . (forklæsnippen).

RADSCHI: Ti, kone. Jeg bander ikke ved noget-somhelst. For jeg trænger det ikke. Men jeg gir

aldrig mit minde til dette kirkelige teateroptrin. En daab og en konfirmation, som bagefter skal staa i aviserne. Og jeg spør dig, min søn, vil du?

HERSLEB: Dette er pinligt.

SIGFRID: Jeg finder det tvertom naturligt.

KIRSTEN: Husk de fine, nye bukserne, Sam, og al stasen, som pastoren har lovt dig?

RADSCHI (strengt): Svar mig — vil du?

SAMAEL (ræd): Nei . . .

KIRSTEN: Du ved ikke, hvad du sir . . . Nægte kristen daab og altingen.

HERSLEB: Nei i sandhed — han ved ikke, hvad han sir. De har ret, min gode kone. For et barns saakaldte fri vilje er altid under indflydelse af de ældres tvangsforestillinger. Det gjælde det ene som det andet. Jeg er vidtgaaende i min tolerance. Men jeg synes bare ikke, man skal forskjertse guttens fremtid ved at nægte ham indfødsret i et samfund, hvori han nu er henvist til at leve. For hans eget nei i denne stund gir jeg ikke meget.

SIGFRID: Nei, men De præker jo selv om sønlig lydighed undertiden, hr. kapellan?

HERSLEB: Her er jo ogsaa en mor tilstede?

SIGFRID: Ganskevist. Men De vil da vel ikke si at hendes mening er den afgjørende?

KIRSTEN (rokker med hodet): Herrejesus, hvilken ugudelighed maa en ikke høre paa, De.

SIGFRID (opirret): Og forøvrig synes jeg, det er temmelig anmassende af Dem personlig at trænge ind i et hjem — selv med al velsignet præstelig myndighed, forstaar De?

RADSCHI (kort): Præst, denne samtale er længst forbi. For mit vedkommende.

HERSLEB: Bevares — jeg trækker mig gjerne tilbage. Trodde bare at gjøre en god gerning . . .

RADSCHI: Men se, om den ikke var af det onde?

SIGFRID (læner sig til *Samael*): Nei, du skal følge mig ud . . . Ud til fremmede egne, hvor der er overflod af ungdom og skjønhed . . . Og hvor du kan leve livet efter dit behag . . . Uden altfor brysom samfunds-kontrol . . .

HERSLEB: Og hvor ligger det utopiske land?

SIGFRID (overhørende): Ind i skjønhedens fjerne lysrige vil jeg føre dig, Sam. Der, hvor øie tør hvile i øie . . . Hvor menneske tør elske menneske, fordi vi er født af en evig higende aand. Bare jeg ogsaa havde Irma med. For der ved jeg, hun hører hjemme. Aa, jeg kan ikke holde ud at tænke mig hende hos Eyvind.

I samme øieblik træder doktor *Musling* ind, fulgt af trælasthandler *Dorph*.

MUSLING: Naa, godkvæld. Sese, les extrêmes se touchent — religionen, kunsten og vanviddet. Naa, jeg skulde bare se paa datteren, jeg. Paa vesle Satellita. Vel ikke farlig syg, vel? — naanaa, en let forkjølelse, ved jeg.

SIGFRID: Hvor De virker herlig beroligende, doktor. Men De er jo ogsaa stedets store medisinmand?

MUSLING: Uforskammede knegt, som jeg kjendte, fra han var stor som saa . . . Begynder han virkelig ogsaa at opponere?

SIGFRID: Kunde ikke falde mig ind. Behold De bare Deres gamle rige for Dem selv. For nu gaar jeg og søger Irma (henover mod høire, men stanser brat). Hvad var det?

DORPH (imod ham): Undskyld, bare mig. Slang med doktoren en liden tur, jeg. Hadde ikke synderlig at bestille paa kontoret mere. Nei, det er jo ogsaa nyt-aarskvæld, hehe?

SIGFRID (holder sig blændet for øinene): Et selsomt lys. Mor, jeg fornam . . . Advarende, truende. Hvad vil du, kjære mor?

DORPH (forfjamset): Ikke var det noget lys, det jeg saa . . .

MUSLING: Gaa heller ud og luft Dem i maaneskinnet, unge mand . . . Og find Dem en pige paanyt. Saa slipper De alle skadelige lysvirkninger.

RADSCHI (tungt): Jeg saa lyset, hr. Sigfrid Britter. Gaa hjem til Dem selv.

SIGFRID (ser sig forundret om): Hvad er det? hvad hænder der? hvor er jeg egentlig? — Ah, nu ser jeg dere allesammen . . . Javist doktor — De har engang sagt mig, alle mennesker er født blinde. Efterhaanden og langsomt blir de seende. Men størsteparten tror jeg nu alligevel dør blinde. Uden at ha set en bølge af det evige lys. Og jeg er selv endnu angst . . . saa angst for al denne klarhed . . .

MUSLING: Se mig til, om ikke denne heksemester Radschis begreber har forstyrret al sund sans?

KIRSTEN: Ja, det har De sandeligen ret i, doktor. Sir jeg kanske ikke det samre? — La vær med konfromation og alt det tøiset . . . Bare folk har sund sans, sir jeg . . .

MUSLING (til siden med hende): Naa, saa faar vi kanske se paa ungen da?

KIRSTEN: Aa, svær hoste, De . . . Svær, saa jeg blir reint angst utav mig sommetir.

FRU DORPH (ind med flere poser): Nei se, hvilket træf? (anstrengt). Og jeg, som bare vilde træffe madamen (rækker hende poserne). Lidt fra juletræfesten hjemme. Lidt mundgodt til barna, om De ikke forsmaar. Men hvor er Liv? (ser sig ængstelig omkring):

DORPH (beroligende): Kjære — hun er naturligvis hos Irma?

RADSCHI (koldt): Nei, hun er derinde (peger mod det hemmelige rum). Alene.

KIRSTEN (samtidig): Aaja, frue, og mangfoldig tak skal De ha. Anelser er vel livet fuldt utav, De. Men faa gaar i opfyldelse. (Til Sam) Kan du naa se og pelle dig ud, gut, naar saa mange fine folk staar og glaner paa dig?

SIGFRID: Kom, Samael. Jeg skal nok sørge for dig.

FRU DORPH: Saa De gaar, hr. Britter? — næsten uden at hilse paa mig?

LIV (søvngjængeragtig herud; med et forundret blik): Dere? (ler). Og saa videre.

HERSLEB (lønlig smægtende): Liv?

FRU DORPH (strengt): Mener, du har sovet?

DORPH (med et vredt sideblik til sin kone, henvendt til *Liv*): Naa saa vaagn da, for fanden?

SIGFRID (stanser forundret): Du . . . Liv?

LIV: Ja, just jeg. Se bare dygtig forbauset ud allesammen. Det hjælper nok. Aa, her møder jeg alle disse forpestede hverdagskrav paanyt . . . Nei, jeg vil tilbage. Ind i maanskinnet igjen. Hvor jeg kan være ifred med mig selv.

MUSLING: Sesaa — nu er da den smule liv fuldstændig spoleret ogsaa . . . For os andre.

Eyvind og Irma ind fra høire.

IRMA (klyngende sig til ham): Du min eneste, som har seiret . . .

SIGFRID (i udbrud): Irma? — at du kunde svigte mig saaledes?

IRMA: Ja, jeg kunde. For jeg maatte.

SIGFRID: Men det er da bare nogle øieblikke siden, du mente noget andet?

IRMA: Øieblikke siden? Mente? — (med et suk). Jeg mente ingenting. Nei, for nu er det saa længesiden, jeg saa dig ind i dine øine . . . og saa din skjønne sjæl. Helt siden barndommens susende ekelund . . .

EYVIND (haanlig): Øieblikkets sandhed lader til at være forbi . . .

SIGFRID (foran hende, lidenskabelig): Nei, se mig bare ind i øinene nu da? — For jeg kan ikke miste dig, Irma?

IRMA: Jo, du kan. For ellers hadde du vel eiet mig?

EYVIND (hadeft): Se ikke slig paa hende. Jeg forbyder dig . . .

SIGFRID: Forbyder du? — Ja, du er maaske skjønnere skabt end jeg. Du har maaske seiret i kraft af dit straalende legeme. Men ogsaa jeg har magt over menneskene. Og den kan ingen forbyde mig at nytte.

RADSCHI (mellem dem): Naanaa. Vi er da alle støv.

HERSLEB: Jeg føler, selskabet kan undvære mig.

MUSLING: Sludder, far. Vi to har da altid noget sammen at bestille. En læge og en præst, hæ?

DORPH (overstadig lystig): Javist ja. Den ene slaar ihjel og den anden begraver. Det er smukt begge dele.

LIV (hen foran *Radschi*): Mester? — skal jeg igjen danse for dig. Omkring alt det gode og onde her i denne syndige verden.

RADSCHI: Dans, Liv . . . Ja, dans endnu en sidste dans for mig.

LIV (danser nynnende og henført):

DORPH (rasende frem): Liv? — er du gal? — til dette tidspunkt at . . . at . . .

FRU DORPH: Kjære mand — du forstaar da ellers en nytaarsspøg?

HERSLEB: Dette er farlig. I sandhed.

LIV (danser videre): Spøg? Farligt? — Den meget substantielle fornemmelse, man kalder at elske . . . Nuvel, saa begaar jeg den. I dette selvsamme øieblik. Kom, mester. Kom, du vældige, der alligevel har snublet over mit legeme (omslynger ham med sine arme).

RADSCHI: Ja, jeg elsker dig, Liv!

KIRSTEN: Og det har han tidd stille med, hele tiden (forklædsnippen).

EYVIND: Liv — se da menneskene?

FRU DORPH (samtidig): Barn, hvad gjør du?

DORPH (vredt): Ja, du fik naturligvis øinene op — forsent.

LIV (trodsig): Pyt, sir jeg — menneskene. Dem har jeg aldrig forstaat.

MUSLING: Aajo — skandalen er i upaaklagelig gjænge.

SIGFRID (lyttende): Hvad er det for en lyd? — somom det gungrer under mine fødder. Hvad er det for noget selsomt? — Jeg kan ikke puste længer.

DORPH: Ja, her er ogsaa satans klummert i denne stue.

RADSCHI (skyver *Liv* blidt fra sig): Nei, nu har vi føling med kræfterne derude.

BRITTERS TJENER (hastig ind fra venstre): Deres far er død, hr. billedhugger Britter. Ramt af et hjerteslag.

SIGFRID (tilbage): Far? Far? Det er en umulighed, menneske. Jeg saa ham jo nyss lyslevende? — Og nu er han død. (I brudt hulken). Død. Og vi skiltes som fiender. Nei, ikke et eneste menneskeligt ord sa han mig forinden . . .

KIRSTEN (neier dybt): Nei, saalessen dør man bestandig, hr. konsul.

SIGFRID: Men det er jo forfærdeligt. Jeg tør
tør simpelthen ikke se ham i ansigtet.

MUSLING: Det har De godt af min herre. Kom saa
gaar vi . . . Jeg har jo ogsaa kureret paa ham under-
tiden. Om til bedring ved jeg ikke saa bestemt. Han
døde ihvertfald af sig selv.

HERSLEB: Hans time var kommen. Gud give ham
en evig nytaarshvile . . .

SIGFRID (fortvilet): Onei — det er mig, som har
dræbt ham. Mine bittre, uforsonlige ord. Jeg tør ikke,
kan ikke . . . (til tjeneren). Gaa? — Hvad maaber De
efter?

MUSLING (spodsk): Hør — den gamle general er slet-
tes ikke saa død endnu?

SIGFRID (i vildelse): Venter De kanske paa en ordre
endnu? — Hvadbehager? — Kjære menneske, jeg er
renonce . . . Jeg ved ikke noget mere. Men bare gaa,
gaa . . . (tjeneren bukkende ud). Ja, jeg har dræbt ham.
Det er ingen tvil . . .

RADSCHI (koldt): Det er mig, som har dræbt ham.

SIGFRID: De?

RADSCHI (med sænket hode): Ja, min forbandede liden-
skab. Men nu kommer gjengjældelsen.

MUSLING: Nu er vanviddet sluppet løs, puh! —
Og nu er det nok. Vær ellers lidt mere forsigtig i

Deres udtalelser, naar der er flere tilstede, hr. bademester. Det kunde ellers saare let bli kriminelt?

RADSCHI (spodsk): Saa?

MUSLING: Og saa vil jeg anbefale Dem ikke at optræde som en *deus ex machina* en anden gang . . . og forsøge at beklippe historiens gang. Pas Dem selv og Deres daarlige hjerte, De far. Det kan hænde, De tar Dem vand over hodet og en vakker dag ligger der. Næsegrus, forstaar De?

RADSCHI (kjølig): Snarere Dem, hr. Musling, som vil for meget. De vover Dem indenfor enemærker, hvor De ikke hører hjemme.

MUSLING: Sludder. En læge hører hjemme alle vegne. Og hvis De nu laver mere rabalder, forstaar De, saa afskediger jeg Dem som bademester. Paa minuttet forstaar De? — Hm, jeg er da badets overlæge endnu, ved jeg.

KIRSTEN (tuder): Barmhjertighed, doktor. Barmhjertighed mod ham og mod os?

RADSCHI: Og jeg blæser i Deres trudsler, doktor. . . . Tomme trudsler. Hvad bryr jeg mig mere om den bademesterpost? Har jeg kanske søgt den? Har ikke direktøren søgt mig?

LIV: Hurra, mester — alle søger dig?

RADSCHI (nærmere Musling): Jeg gaar min vei. Naar somhelst. Men vogt Dem, læge — Dem kunde jeg

pludselig hade saaledes, at det gik Dem overmaade galt. Forstaar De (nærmere endnu).

MUSLING (viger tilbage): De er gal, mand. Kom saa hr. Britter?

SIGFRID (tar sig til panden): Vent endnu et øieblik . . . Bare et øieblik . . . Aa, det er utroligt . . . Tænk, bare for nogle minutter siden levede han . . .

FRU DORPH (frem): Kjære, hr. Britter, De maa tro det? Vær nu mand? — og tænk paa Dem selv . . . og os andre.

DORPH: Hyss, ti stille menneske, i denne stund?

SIGFRID (med en pludselig forvildet latter): Aa, det er vekslerne? — hehehe. De er annullerede alt. Tilintetgjorte, kjære mennesker.

FRU DORPH (straalende med udbredte arme): O, De er en helt! — det har jeg altid sagt.

SIGFRID (løber rundt); Lad mig bare ifred, kjære mennesker. Et eneste øieblik. Aa, jeg er ulykkeligere end alle andre . . . Hvad var det nu jeg skulde ha fat i? — Ah, Liv er du der? (griber hendes haand).

MUSLING: Javist, saa man undertiden synes at kunne ta paa det med hænderne. Men pst — saa er det væk. Kom saa, gutten min. Skal vi to betragte døden lidt nærmere.

SIGFRID: Begriber det bare ikke . . . Død? — hvad er det?

HERSLEB: Guds nærhed, kjære ven. Derfor flygt fra dette hus. Fra alle de urene aander.

RADSCHI (i oprør): Ja gaa . . . Gaa allesammen. Timen er kommet. Men heller ikke I undslipper. Hver af jer har baaret en sten til min byrde. Og hævnens henter ogsaa jer omsider.

Hør, hvor mine hemmelige dekokter syder i diglerne derinde . . . Endnu søger jeg at besværges kræfterne. De, som regjerer liv og mennesker. For jeg vilde jo saa gjerne leve en stund endnu. Og Liv — vi kan ikke skilles vel? Kan vi? (mod hende).

LIV (lidenskabelig): Aldrig mester!

RADSCHI: Hør, hvor rasende det syder derinde. Det brøler. Det er dæmonernes hyl. Det maa ske. Hævnens er over mig.

KIRSTEN (skræmt): Hør — han præker i vildelse?

HERSLEB: Omvend Dem . . . Endnu er det ikke forsent?

RADSCHI: Haha. Forsent? — Jo, det er. Det staar heller ikke i Deres magt at løse eller binde sjæle, præst.

HERSLEB (vigende): De er stedt i stor vildfarelse, menneske. Men jeg sir Dem —: omvend Dem og tro paa den herre Jesus Kristus!

RADSCHI: Jeg nyser — atisj!

FRU DORPH: O, De skulde omvende Dem og tjene Gud? — kun i ham er der fred.

RADSCHI: Jeg tjener Gud. Men De —

HERSLEB: Han spotter med det høieste. O, lad os haste væk . . .

RADSCHI: Det høieste kjender De endnu ikke. Det er skjult i lønkamre, hvor præster ikke slipper ind.

FRU DORPH: Skynd Dem — den herre Jesus Kristus er endnu fuld af naade for Dem?

RADSCHI: Aldrig. Nazaræeren er bare en liden brøkdel af min Gud. Han rummer universet. Fra ham ruller kloderne ud af sit morgensvøb. Han er mit liv. Og jeg i ham. Du morgenstjerne, du er hans segl og pant. O hør mig engang, du bagtalte, du, menneskeforurettede Lucifer?

FRU DORPH (flygtende mod venstre): Han er besat af selve satan!

HERSLEB (efter): Tilvisse frue (ud).

RADSCHI (rasende efter dem): Besat? — Hehehe. Ja, tilvisse frue. Jeg er besat af satan. Ham elsker jeg og tjener jeg. Jeg tilbeder ham.

MUSLING: Han er gal. Spærr ham inde i en daarekiste. Lad os bare gaa. Her er intet mere for normale mennesker at gjøre (ud til venstre, fulgt af *Dorph*).

FRU DORPH (i døren): Kom Liv, kom min datter?

LIV: Forsent, mor.

FRU DORPH: Aa, jeg faar ikke ro et sekund, før jeg har dig med, Liv?

LIV: Forsent, mor. Kan ikke mer slippe løs.

DORPH (i døren, griber sin hustrus haand): Kan du nu se at komme afsted, Karen?

FRU DORPH: Ja men Eyvind? Men Liv?

DORPH (haardt): Faar skjøtte sig selv. Det har vi maattet gjøre (trækker hende med sig).

MUSLING (atter i døren): Kommer De saa, hr. Britter? Husk, Deres ansvar er stort? — Der venter Dem nogle millioner.

SIGFRID (vaagner som af en bedøvelse): Ah, nu forstaar jeg alt (til Musling): Gaa De bare Deres vei. Ansvarret har jeg i lommen. Samaël, lad os skynde os herfra. Hjem til far, som er død (tar *Samaël* ved haanden og iler ud tilvenstre).

RADSCHI (knugende hænderne i raseri): Ja, gaa, gaa, allesammen. Gaa bare fra mig i den afgjørende stund. Og lad mig alene. Ansigt til ansigt med min Gud.

Eyvind og *Irma* kryber sammen i en krog. *Kirsten* er flygtet ind til høire under det foregaaende.

LIV (hen til ham, heftig): Men mig har du jo mester?

RADSCHI (kysser hende ubændig): Ja, indtil du ogsaa forlader mig, du vidunderlige!

LIV: Jeg forlader dig aldrig (gaar omslynget med ham henimod det hemmelige rum). Aldrig!

Lampen gaar ud. Maaneskinnet stort.

RADSCHI: Og du blir alligevel nødt, Liv. Eller jeg blir nødt til at forlade dig. Et øieblik, du kjære. Men

vi ses vel engang igjen (kysser hende). Engang bag alle horisonter. (River skydevæggen helt op). Ikke herind Liv. Her vandrer jeg alene. Vent paa mig. Jeg kommer snart.

LIV (strækker hænderne ud efter ham): Mester — jeg kan ikke . . . kan ikke vente?

Han blir et øieblik derinde, hvorunder man hører diglernes sus desto mer høilydt. Saa kommer han, iført den kabbalistiske kappe.

RADSCHI: Liv — kald ikke mer paa mig. Du deilige (kysser hende). Jeg maa derind . . . I maaneskinnet . . . Helt alene . . . (gaar nogle skridt indad, men vender tilbage). Nei, jeg kan ikke . . . kan ikke forlade dig endnu . . . Skjønt jeg ved, jeg maa. Aa, tilgi mig, at jeg elskede dig saa meget, du deilige (river sig løs, men vender atter tilbage). Aa, giv mig endnu et kyss. Et allersidste. Tak Liv.

LIV (strækker hænderne ud, angst): Aa, gaa ikke fra mig? Hvad pønser du paa?

RADSCHI (alene ind i rummet, hvorfra svovlede dampe trænger ud): Alt. For jeg elsker dig, Liv. Og jeg vil besværges dæmonerne. Jeg vil anraabe dem, at du og jeg endnu kan drage aande i hinandens favn . . .

O, satan, som de kalder dig, de uvidende bæster . . . Du morgnens søn, vær hilset! (i stigende oprør, længere ind). Lucifer, du stærke, lysende morgenstjerne. Jeg lider som fortjent, fordi jeg én gang . . . en eneste gang . . . har misbrugt din magt. Og jeg angrer det ikke. Det var saa salig sødt. Lad mig sone min straf straks. Eller lad mig vedbli at elske . . . Aaja,

lad mig bare elske til næste maaned. Og saa dø . . .
Lad mig blot faa frist til imorgen . . . Ja, til inat, naar
nytaarsklokkerne kimer (i ekstase). Lucifer — hør jeg
kalder. Jeg roper ogsaa paa dig, du røde, dæmoniske
maane. Du stilhedens store dødssten. Du lyset i mør-
ket, lyset i ravnehodet, maanens sene mystiske lys i
ruinen. Bring mig fred. Du Jochavas konge, den
menneskelige ørn, fulgt af den røde hund. Du rummets
evige Sebamiah. Hellige Lucifer-Liosber — se, jeg
kalder paa dig? — jeg tilbeder dig.

Vis dig nu for mig, du ungdommens og elskovens
majestæt . . . Og giv mig endnu lov til at leve og elske
. . . (mumler besværgelser).

Da sker en voldsom eksplosion. Det maaneøde rum indhylles af røg
og luer. Og op af de giftige dampe stiger *Lucifers* stolte, kobberøde
skikkelse. Omslikket af flammer og under sfærisk, basunlignende musik.

RADSCHI (stuper næsegrus derinde).

IRMA (vil ind, men holdes tilbage af Eyvind): Far dør!

LIV (styrter ind, men viger blændet tilbage): Hvad rædsels-
fuldt er det, som sker?

Tæppet hurtig.

TIDLIGERE UDKOMNE BØGER AF

SIGURD MATHIESEN

UNGE SJÆLE

Syv Fortællinger

Pris Kr. 3.00

HIDE UNAS

Pris Kr. 3.00

NAG

Roman

Pris Kr. 4.75

AUGUSTNÆTTER

En Kvindes Optegnelser

Pris Kr. 2.75

HJEMLIG JORD

Fortællinger

Pris Kr. 3.50

